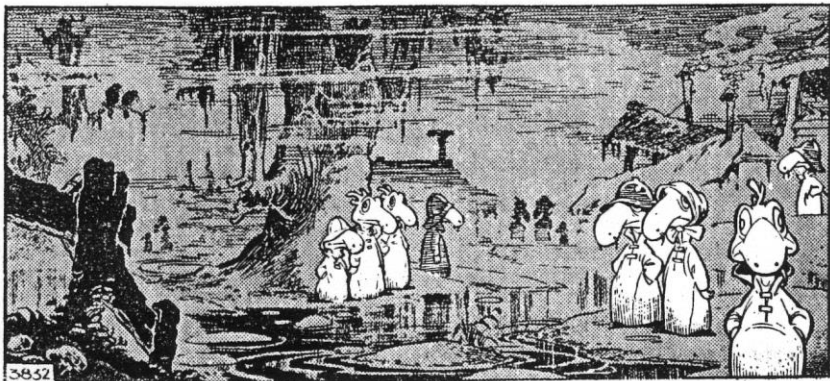

Tom Puss – Glomania (Episod 86, 3832–3869)

86 episoden, 60 strippar, publicerat i DN 1960-05-24—1960-08-04 och 1993-08-26—1993-11-03

I landet Glomania är det inte gott att vara. Befolkningen för ett glädjefullt liv bland vass och sumpiga gölar. Aldrig ser de solen, för dimmor och gas från våtmarkerna gör himlen evigt mulen. Deras enda förströelse är att samlas efter dagens arbete för att gemensamt stirra på ingenting.

– Jaja, hörs emellanåt någon sucka. Sådant är livet, jaja.

Men den sortens sprudlande talförhet är inte populär och omgivningen brukar rynka på näsan åt pratkvaren.

Det är med andra ord inte någon munter tavla som inleder detta äventyr, och det är trösterikt att veta att det på andra håll i världen förekommer rikedom och välmåga och hög andlig resning.

Se på Oliver B. Bumble, till exempel! Här har vi honom fullt upptagen med att räkna pengar. Det är visserligen ingen riktigt passande sysselsättning för en gentleman som saknar intresse för den rikedom han har. Men han hade gjort sig en god extraförtjänst på affären med Supers Dröm Luft och var nu fast beslutet att spendera den på något välgörande.

En vårmorgon var Bumble ute på en promenad utan mål, så snart hamnade han förstas utanför sin lilla grannes stuga.

– Goddag käre Ollie, sade fröken Doddle. Har ni sovit gott?

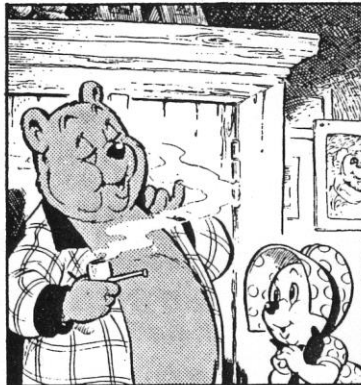
– Utsökt! sade Bumble entusiastiskt. Jag mår prima! Man mår alltid bra sedan man gjort en bra affär genom hårt och målmedvetet arbete. Även om

pengar saknar betydelse för en gentleman.

– Jag förstår, sade fröken Doddle. Kom in och ta en kopp kaffe och berätta vad ni tänker göra med alla pengarna, käre Ollie!

– Mja, sade Bumble, jag vet inte riktigt än. Det ska vara någonting välgörande, förstås, något gott ändamål...

– Tänk att ni har ett så gott hjärta, käre Ollie, sade hans lilla granne beundrande. Det är så likt er att spendera alla era pengar på välgörenhet! Det är så mycket lidande och elände i världen som behöver avhjälpas. Doktor Soulpincher berättade nyss för mig att det finns länder där lidandet är rent obeskriverligt!

– Doktor Soulpincher, sade fröken Doddle, är ordförande i Föreningen För Bistånd Till Föga Utvecklade Länder. Det förkortas FÖBITFUL. Jag fick en riktig chock när han berättade! Här lever vi utan bekymmer eller plågor och vi borde verkligen hjälpa våra stackars grannar. Så jag satte igång med detsamma!

Hon öppnade ett skåp och fick fram en halvfärdig stickning.

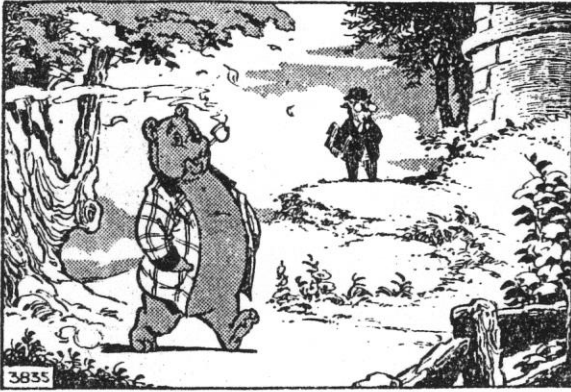
– En ylleväst, förklarade hon. För de små underutvecklade barnen.

– Så vänligt av er, sade Bumble fundersamt.

– Det är så litet, suckade fröken Doddle. Men ni kan göra så mycket mer, käre Ollie! Eller hur?

– Jo, hm, sade Bumble. Jag – hm – nu vet jag! Jag ska bygga en skola för de föga utvecklade länderna. För barnen, alltså. Just det – hm... Nu måste jag gå för det är mycket att göra med skolor.

Och han traskade hemåt medan han funderade över vad han egentligen gett sig in på.

- Ingen dum idé att bygga en skola för pengarna jag tjänade på drömluften, tänkte Bumble. Eller, ännu bättre, ett heit utbildningscentrum. Oliver B. Bumbles Centrum!

Men väl hemkommen till sitt slott fick han annat att tänka på. Där väntade honom den snustorre men högt betrodde tjänsteman Dörrknackare i

sällskap med ett fruktansvärt dokument.

- Er slutskattesedel, Bumble, sade den snustorre allvarligt. Ser inte bra ut! Den inkomstförstärkning ni åtnjtit som en följd av ert engagemang i Supers Dröm Luft var så plötslig och omfattande att ni slog igenom progressivitetstaket. Därmed överstiger skatten inkomsten!

Bumble bleknade. Och vem undrar på det?

- V... vad menar ni? stammade han. Ska jag betala mer i skatt på det jag tjänat ihop än det jag tjänat ihop?

Herr Dörrknackare ryckte bara på axlarna men lyckligtvis anlände just då fröken Doddle i sällskap med ingen mindre än doktor Soulpincher.

- Ja, fröken Doddle har informerat mig om era ädla planer, herr Bumble, sade doktor Soulpincher. Det är så mycket lidande i de underutvecklade länderna och vi kan utveckla så mycket åt dem.

- Vi kan ge dem radio, TV, motorcyklar och svarvar! Och experter och rådgivare. Men det kostar, så vi är synnerligen tacksamma att ni vill dela

med er av ert överflöd. Skicka oss en check bara!

- Jag har en bättre idé, sade Bumble. Jag ämnar själv besöka ett sådant där föga utvecklade land och leda uppbyggnaden av ett Oliver B. Bumble-centrum för utbildning!

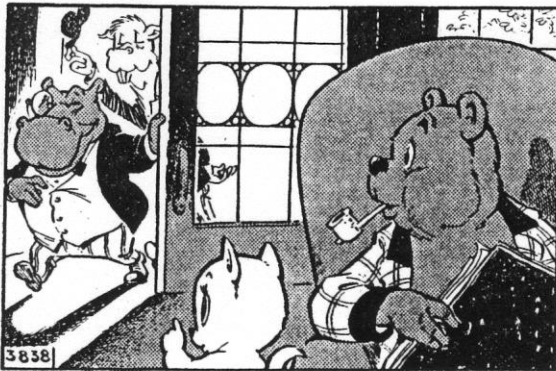
Men doktor Soulpincher var inte ett dugg imponerad. - Ni gör klokt i att förlita er på våra experter när det

gäller pengarnas användning i detalj, sade han kyligt.

Det beskedet dög förstås bara till att väcka Bumbles envishet, och när hans gäster gått skyndade han raka vägen till sitt bibliotek för att slå upp Glomania i atlasen.

Och när Tom Puss kort därpå hade vägarna förbi anmodades han att komma in och hjälpa till med letandet.

Bumble och Tom Puss letade fortfarande efter Glomania på kartan när borgmästare Dickerdack anlände i sällskap med den ihärdige doktor Soulpincher.

- Har just fått höra att ni tänker utveckla ett helt land på egen hand, Bumble, sade den folkvalde. Raska tag! Fast nog är det litet väl hurtigt av er att

resa dit själv? Lämna sådant till utlandsexperterna, vet jag!

- Just det, instämde doktor Soulpincher. Ge oss bara pengarna, herr Bumble, så tar vi hand om resten! Ni har ingen aning om hur farligt Glomania är!

- Det verkar stämma, herr Oliver, sade Tom Puss. Titta, här ligger Glomania - mitt i de vidsträckt Soerpel-

träsken. Det är inte rätta platsen för er!

Det räckte för att Bumble skulle gå i baklås. Han rätade upp sig och deklarerade med ljudlig röst:

- Med mina pengar ska jag personligen utveckla det där fattiga landet fast pengar inte är av någon betydelse. Det är en uppgift för en gentleman! Och du följer mej, Tom Puss!

Och så gav sig Bumble och Tom Puss av till landet Glomania.

- Det är ett svårtillgängligt rike, konstaterade Tom Puss som läste kartan. Det kan bara nås via okända vägar genom Soerpel-träskan. Det är svårt att få tag i vägvisare, men det står här att man gör klokt i att bara resa i deras sällskap. Träskan är farliga!

- Var inte så pessimistisk, unge

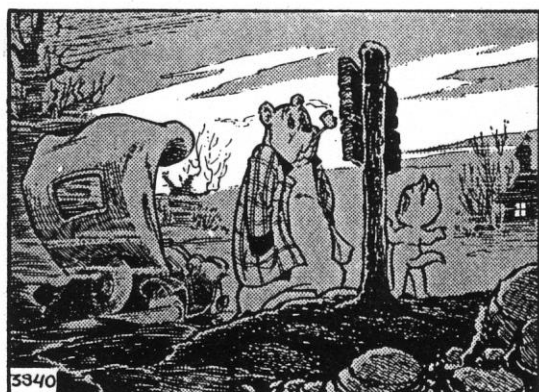
man, uppmanade Bumble. Tänk på allt gott vi ska uträtta!

- Men det står tryckt på kartan, sade Tom Puss.

- Envis också, muttrade Bumble. Modern ungdom av idag! Du borde ägna dig mer åt mina planer på ett utbildningscentrum. Förresten, därborta står en vägskylt eller vad det är. Vad står det på den, Tom Puss?

I samma ögonblick sjönk Gamla Farten ner ända till hjulaxlarna i marken så att sörjigt vatten sprutade åt alla håll. Men de var nu så nära skylten att Tom Puss kunde läsa dess text:

"Varning! Här börjar Soerpel-träskan!"

Gamla Farten satt stadigt fast i dyn och Bumble såg sig missmodigt om. Åt alla håll var horisonten dold i ett dimgrått dis.

- "Varning!" läste han på skylten. "Här börjar Soerpel-träskan!"

- Stämmer, sade Tom Puss. Jag läste det nyss själv.

- Jaha, men vad gör vi nu då? und-

rade Bumble. Här kan vi inte bara bli sittande - och det luktar illa om träsket.

- Jag ser ljus därborta, sade Tom Puss. Har vi tur så kanske det är ett värdshus.

Och de hade tur, visade det sig, för ljuset tillhörde värdshuset "Den nedstämde slamkryparen". De steg på och

kom in i ett litet skänkrum där det satt en enda gäst före dem, en sorglig figur som krupit ihop i ett hörn och sjöng till eget trumackompanjemang.

- I vårt moras, gnolade han med sorgsen röst, finns bara gas. Galen gammal gas som stiger ur moras! Och i detta moras bor jag, mitt arma as.

När sångaren började på andra eller om det var elfte versen avbröt Bumble honom. – Vet ni var värdshusvärdens finns? frågade han.

Sångaren nickade tankspritt och sjöng vidare: – Se hur i träsket sig ångorna sno. Och mitt i eländet måste jag bo!

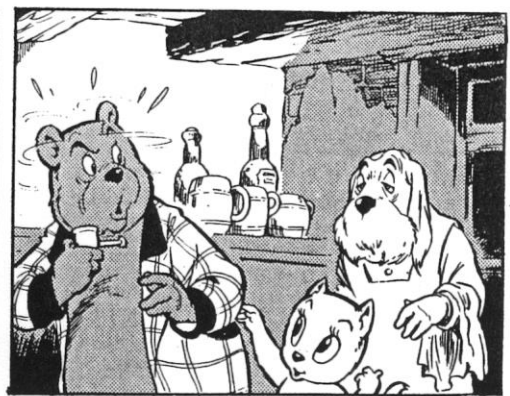
– Ja, jag förstår att ni inte trivs! sade

Bumble irriterat. Men nu vill jag ha ett varmt mål mat och någonstans att sova för natten.

– Ute i blötan trivs bara rötan, suckade sångaren.

Tom Puss gick fram till baren och knackade på disken. Det hördes släpande läten på andra sidan och plötsligt dök värden upp.

– Vad är det om? sludrade han sömnigt. Aha, nya gäster. Dåsade till litet, bara. Vad kan jag göra för er, mina herrar?

– Sluta trumma karl och tala om för mig var värdshusvärdens finns! röt Bumble i bakgrunden.

– Här är han, herr Oliver, sade Tom Puss.

Kort därpå satt Bumble och Tom Puss med en tallrik ljummen slampkryparsoppa framför sig. Sångaren stod för taffelmusiken men den var inte uppskattad.

– Nu får det var nog! utbrast Bumble till slut. Det är olidligt. Kan man inte få ett ögonblicks lugn och ro här?

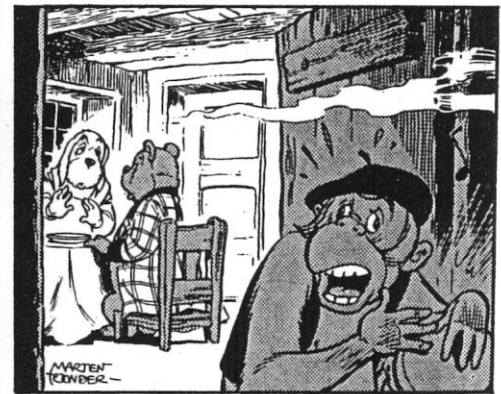
– Ni är inte här för att få lugn och ro,

herr Oliver, påminde Tom Puss. Ni är här för att bistå ett underutvecklat land.

– Och hur skulle det gå till i det här larmet? skrek Bumble och vände sig till värdshusvärdens. Hallå där, kan ni inte kasta ut den där skränfocken?

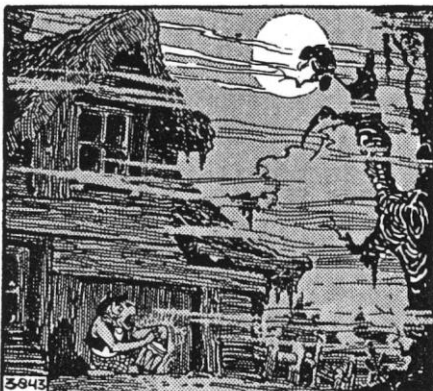
Sångaren förstod vinken och marscherade ut ur skänkrummet, alltjämt

sjungande och trummande. En välgörande tystnad följde på hans avtåg.

– Nå! sade Bumble. Äntligen kan vi tänka litet på vårt uppdrag. Kan ni visa vägen till Glomania, min gode man?

– Glomania? sade värden. Det blir svårt! Det ligger mitt i Soerpel-träsken, och den ende som hittar dit är inte här.

Mitt i natten väcktes Bumble av välkända toner nedanför sitt fönster.

– Allena vandrar jag genom dimman natt och dag, sjöng en sorgsen röst till trumackpanjemang. Jag har en tår i mitt öga men det hjälper föga. . .

Bumble for morrande upp ur sängen och öppnade fönstret. Månen sände ett blekrött sken genom det eviga fuktigt-

set men han kunde skymta musikanter från skänkrummet som satt lutad mot husväggen och sjöng och trummade.

– Nu ska han få! sade Bumble mellan tänderna. En gentleman tål mycket men inte allt!

Och därmed tömde han rummets tvättkanna över sångarens huvud.

Denne tvärtystnade och kom ursinnigt på fötter.

– Kan ni inte se er för? skrek han. Drummel! Nu har ni förstört min trumma. Häll ut ert diskvatten någon annanstans nästa gång!

– Det vore bättre om ni satt och sjöng på annat håll! röt Bumble. Försvinn härifrån!

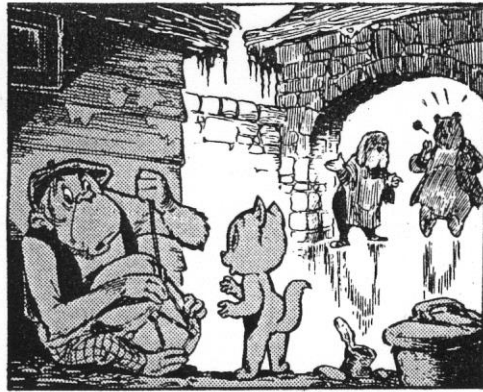

Bumble var inte alls nöjd med sin natt på värdshuset och det fick värden veta nästa morgon.

- Jag beklagar, herrn, sade denne. Det är så sällan vi har gäster här. Men sångaren är här nästan jämt.

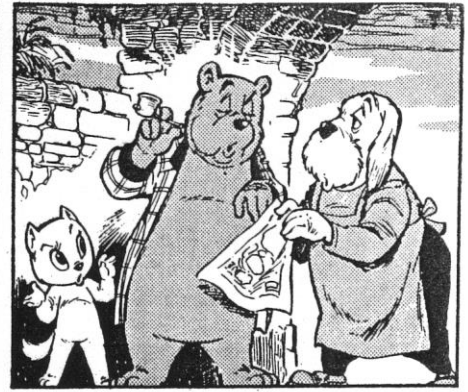
- Näja, sade Bumble, det får gå för den här gången. Men nu vill jag veta var jag kan få tag i den där vägvisaren. Mitt uppdrag brådskar!

- Där är han, sade värdshusvärden och pekade på sångaren som satt ute på gården och reparerade sin vattenskadade trumma.

- Oj då, mumlade Bumble. Honom kan jag inte använda. Vi grälade i natt. Har ni ingen annan?

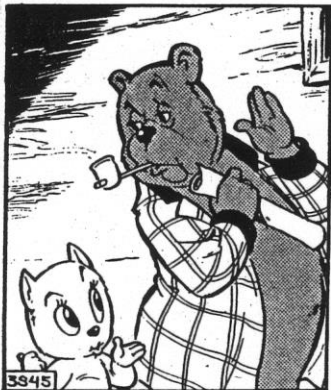
- Nej, sade värden. Han är den ende vägvisaren här. Jag har en karta över

träsken, men den är inte vidare tillförlitlig.

- Näja, det är i alla fall bättre än en trumslagare, sade Bumble, men nu dök Tom Puss upp med invändningar.

- Träskan är farliga utan vägvisare, sade han. Det stod så på kartan och det säger Sim Slingfinger också. Och han borde veta för han är vägvisare till yrket.

- Jag vill inte veta av den där vägvisaren! sade Bumble. Hans trumma är vedervärdig och hans nattliga vanor ska vi bara inte tala om. Kartan får duga. Kom nu, unge man! Du får gå först så jag kan dra upp dig om du skulle råka komma utanför vägen och gå ner dig.

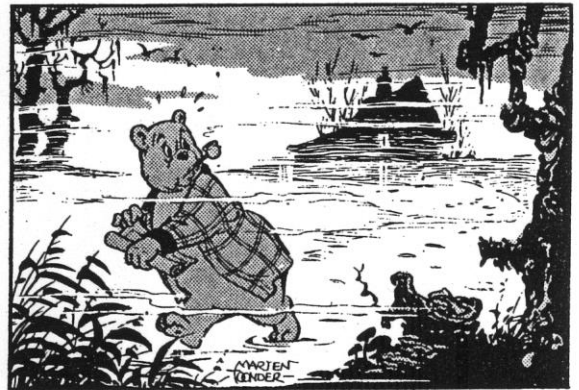
- Tack, sade Tom Puss torrt, men

jag ska nog göra ett försök att stifta fred med Sim Slingfinger först.

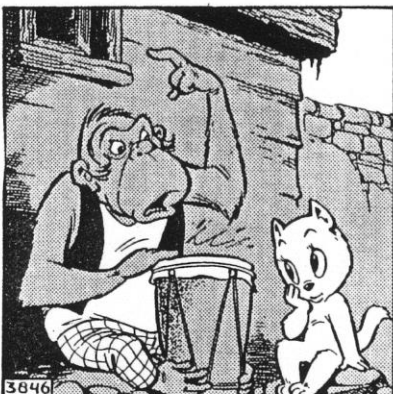
- Aldrig! sade Bumble. En Bumble har sin stolthet, unge man. Jag vill inte veta av den där Ringfinger eller vad han heter!

Men Tom Puss kunde var lika envis så han struntade i Bumble och skyndade tillbaka till sångaren som alljämt arbetade med sin trumma. Det

blev för mycket för den stolte gentlemanen. Med beslutsam uppsyn gick han sin väg.

- En gentleman går sin ensamma väg ensam, konstaterade han. Hur skulle jag förresten kunna dra jämnt med den där vedervärdige musikanter? En Bumble hittar själv vägen till föga utvecklade länder om det är dit han ska!

- Jaså, herr Slingfinger, här sitter ni och knäpar, sade Tom Puss gemytligt. Hur går det med trumlagningen?

- Den är nästan klar, sade sångaren. Och bra är det, för jag kan inte ta mig fram genom träskan utan min trumma. Vet du förresten vart din feta kompanjon tog vägen?

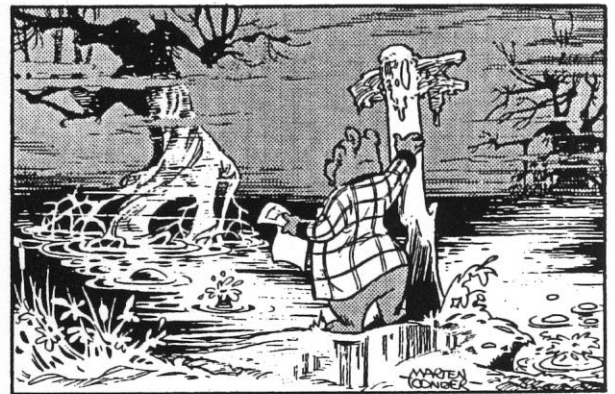
- Han väntar utanför värdshuset, sade Tom Puss i god tro. Och han är inte

så illa som han verkar! Fast han vill inte bli störd när han sover, och det får man förstå.

- Han är en drummel, sade sångaren mörkt.

- Han är ledsen för att han hällde vatten på er i natt, påstod Tom Puss. Och han och jag skulle vara väldigt glada om ni ville visa oss vägen till Glomania. Men varför behövs trum-

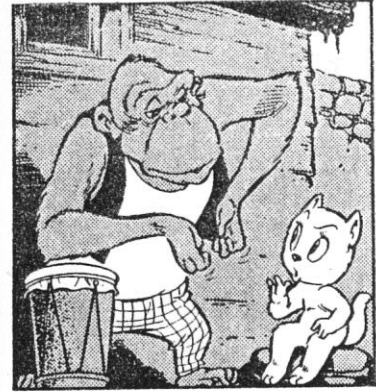

man för att komma igenom träsket?

- Därför att träsket är fullt av liv, sade Sim Slingfinger.

Samtidigt stod Bumble vid träskets rand och stirrade ut över ett landskap där förvridna träd stack upp ur bubblande dy.

- Vägen måste börja här någonstans muttrade han och granskade sin karta. Här, vid den här stolpen. . .

Bumble drog djupt efter andan, tog mod till sig och marscherade ut i träsket. Enligt kartan skulle det finnas en väg ända fram till Glomania, men den var omöjlig att urskilja. Framför honom syntes bara dy och gyttjevatten. Men marken under blötan var jämn och stadig så han tog mod till sig och plaskade vidare.

Det var ingen lätt promenad och efter

en timme stannade han, fullkomligt utmattad. Runt omkring honom rullade dimsjoken och ur gyttjan steg ideligen stora blanka bubblor som brast och luktade illa.

– Det är inte lätt, flämtade Bumble. Att utveckla föga utvecklade länder, menar jag. I varje fall inte när de ligger mitt i väldiga våtmarker. Om ändå

Tom Puss vore här – och en vägvisare...

Men tyvärr befann sig den ende vägvisaren fortfarande vid värdshuset där han reparerade sin vattenskadade trumma.

– Träsket är farliga, upplyste han Tom Puss. Allt fastnar och sugts ner i dem – och det är omöjligt att komma loss.

Äntligen var sångaren klar med sin trumma och rev av några smattrande solon. – Utmärkt, sade han. Klar och fyllig ton. Ingenting låter så illa som en ostämnd trumma!

– Nehej, sade Tom Puss. Men jag förstår fortfarande inte vad trumman har att göra med träsket.

– Jag ska förklara, sade Sim Slingfinger. I träsket dras man ner. Man

kommer inte upp. För det är liv därnere. Underligt liv – man kan bara hålla det i schack med en trumma!

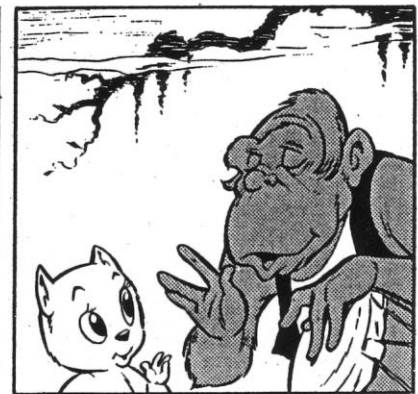
– Minsann? sade Tom Puss. Något sådant hade han aldrig hört talas om.

Inte Bumble heller, och det var ju synd, för nu började det kärva på allvar för honom. Han stod alltjämt på den osynliga vägen någonstans mitt i träsket och betraktade med oro hur det

bubblade och rörde sig i dyn runt omkring honom.

– Isch! fnös han åt stanken från gyttjevattnet. Men till sin förskräckelse fick han svar.

– Isch-bisch! ljöd det bakom hans rygg och i nästa sekund träffades han i nacken av en smetig dyklump.

Bumble torkade av sig dyn och märkte inte att hans karta fallit ner i blötan.

– Ve... vem var det som kastade den där? frågade han med darrande röst.

– Isch-bisch! hördes det på nytt bakom honom, denna gång närmare. Men ingen syntes till och i en blandning av ursinne och rädsla skakade Bumble knytnäven mot dimmorna.

– Visa er – om ni är en gentleman! skrek han.

Men allt som hände var att en ny gasbubbla steg till ytan i träsket och brast.

– Vad är det för sorts liv i träsket? frågade samtidigt Tom Puss borta vid värdshuset. Är det fisk?

Sångaren Sim Slingfinger slutade trumma.

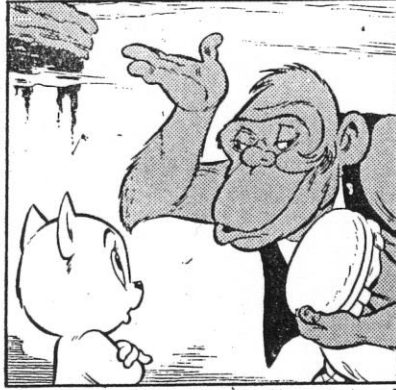
– Gloyngel, sade han med sänkt röst. Det är glomaniernas avkomma. Invånarna i Glomania bor i träsket tills de vuxit upp. Sedan kryper de upp på land. Men så länge de är små simmar de runt i träsket och ställer till ofog. Jag brukar kalla dem gloyngel.

3850
- Gloyngel? upprepade Tom Puss. Varför kallar ni dem så?

- När en glomanier kommer ut ur ägget är han en larv, förklarade Sim Slingfinger. Sedan lever han i träsket tills han blivit vuxen. Han rotar och bökar i gytjan som ett grodyngel. Så därför kallar jag honom gloyngel.

- Låter otrevligt, sade Tom Puss.

- Det är inte menat att vara trevligt heller, sade Sim Slingfinger. Men det är poetiskt!

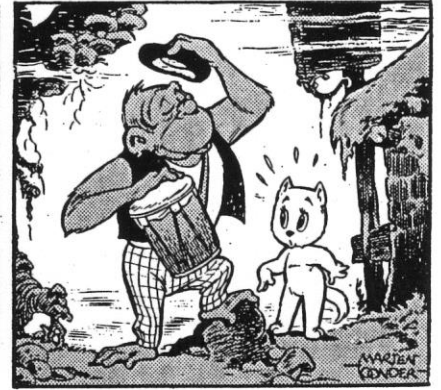
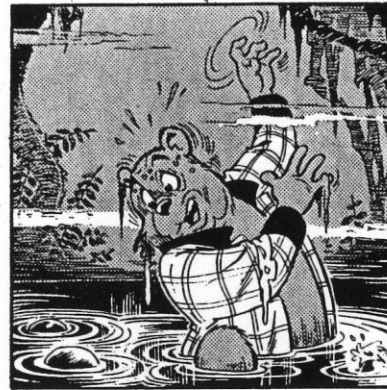
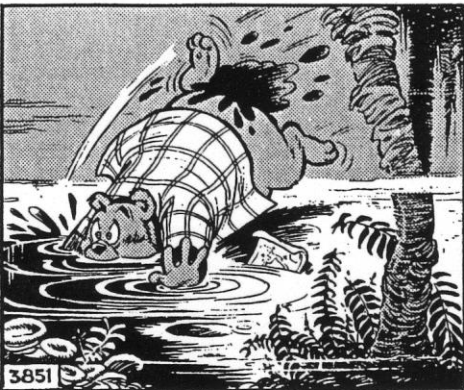
Under tiden stod Bumble i det sumpiga och illaluktande landskapet och letade desperat efter sin tappade karta. Äntligen fann han den vid sina fötter, nästan helt försvunnen i dyn.

- Hoppas jag kan läsa den fortfarande,

de, mumlade han och försökte torka den ren. Den är litet gyttjig här och var! I detsamma hördes det "isch-bisch!" överallt omkring honom och från alla håll bombarderades han med dyklumpar.

- Stopp! skrek han. Sluta! Så behandlar man inte en gentleman med ett filantropiskt uppdrag!

Bumble fick ett helt lass dy rakt i ryggen av sina osynliga plågoandar. Han tog överbalansen och föll raklång i träskets gyttja. Och när han försökte kravla tillbaka till vägbanan hade den svarta dyn redan sugit sig fast runt hans ben och började nu dra ner honom i träsket.

- Ska detta bli slutet på mitt unga och lovande liv? skrek han förtvivlat. Är

det rättvist mot en gentleman som försöker hjälpa underutvecklade ländrar?

Vid det här laget hade Tom Puss upptäckt att Bumble var borta.

- Milde tid! sade han förskräckt. Han kan väl inte ha gett sig ut i träsket på egen hand?

- Jo, sade vägvisaren torrt. Jag såg när han gick.

- Och ni hejdade honom inte! utbrast Tom Puss.

- Varför skulle jag göra det? undrade Sim Slingfinger. Han förolämpade mig och förstörde nästan min trumma. Strunta i honom! Förresten har ingen någonsin återvänt från Soerpelträsket om han inte haft en bra trumma.

3852
- Vet skäms! sade Tom Puss. Överge en stackars resenär som gått vilse i träsket. Och ni ska kalla er vägvisare!

- Han var inte nån vidare trevlig resenär, invände Sim Slingfinger. Han var en drummel!

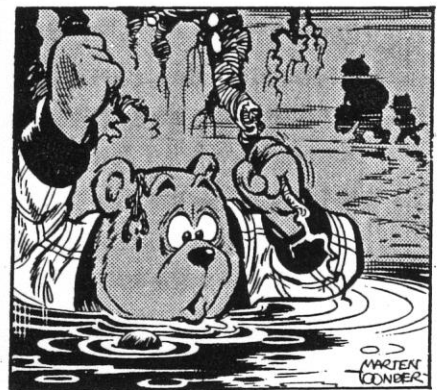
- Undanflykter! sade Tom Puss. I själva verket är ni livrädd för de där gloynglen ni talade om och vågar inte alls gå ut i träsket. Men jag är inte rädd!

Jag ska hjälpa herr Oliver på egen hand!

Därmed stegade han beslutsamt ut i moraset.

Vägvisaren tittade oroligt efter honom en stund och fingrade på sin trumma, men så fattade han sitt beslut och satte efter Tom Puss ut i våt-

marken - vilket förstas var precis vad denne hade räknat med.

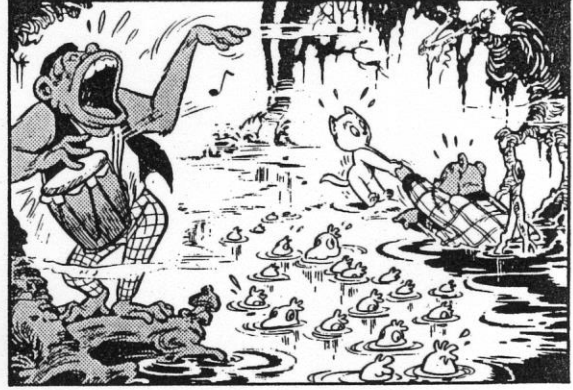
Snart vandrade de tillsammans genom dimmorna. Sim Slingfinger dunkade rytmiskt på sin trumma och gasbubblorna i träskvattnet omkring dem brast lydigt i takt. Och snart hörde de ur fjärran de tunna skriken från en gentleman i högsta nöd.

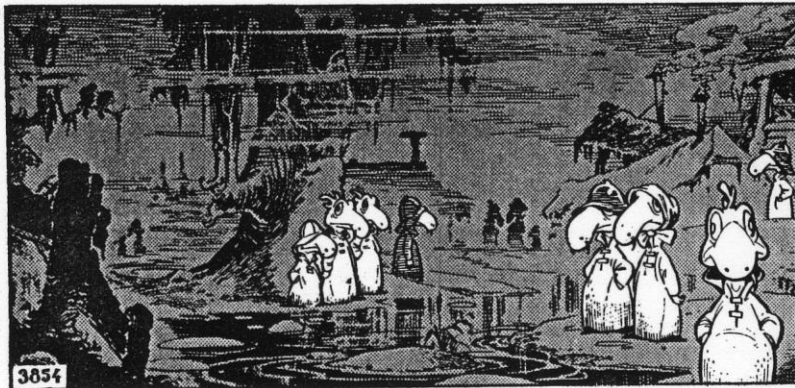
3853
 - Bekymmer? frågade Sim Slingfinger vänligt.
 - Hjälp! kved Bumble. Dra upp mig! Rädda mig! Dom drar mig i fötterna.
 - Det är för att ni lämnade stora vägen, upplyste vägvisaren. Så får man inte göra i Soerpel-träsket! Då får man gloynglen på sig. Men jag ska väl se vad jag kan göra. Fast egentligen förtjänar ni det inte - ni är en stor

drummel och ni förstörde nästan min fina trumma!
 - Hjälp, pep Bumble. Jag lovar att aldrig göra så mer!
 Då rätade Sim Slingfinger upp sig och började trumma av alla krafter medan han sjöng en ljudlig sång. I samma ögonblick kände Bumble att dragningen i fötterna släppte, och sålunda kunde Tom Puss med en kraf-

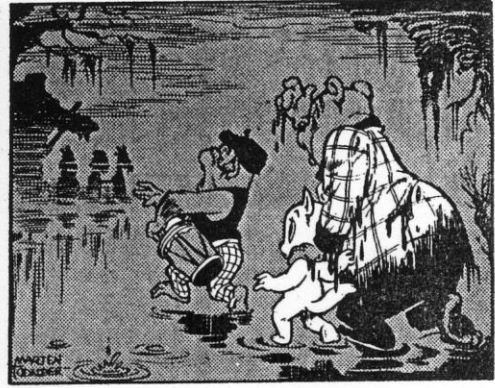
tansträngning dra den sjunkne gentlemannen upp på fast mark.
 Nu var det fullt liv i träsket. Det virvlade och sjöd men i stället för gasbubblor stack det upp små underliga vita huvuden överallt. Det var tydligen de gloyngel som Sim Slingfinger talat om.

3854
 En grå skymning lägrade sig över Soerpel-träsket. Den tröstlösa dagen övergick viljelöst i en lika tröstlös kväll. Glomaniernas inbyggare avbröt dagens arbete och samlades i tigande hopar. Allt var stilla, det enda som hördes var bubblandet i träskvattnet.
 - Jaja, sådant är livet, viskade någon, men hans granne skakade sorgset

på huvudet åt detta obehärskade känsloutbrott.

Då hördes trumslag och sång ur fjärran och det gick en liten våg av ogillande genom de församlade. Någon muttrade "Slingfinger!" för vägvisaren var inte okänd i glomaniernas land.

- Titta, sade Tom Puss. Jag ser folk. Vi är nästan framme, herr Oliver!

- Det var på tiden, mumlade den illa medfarne gentlemannen. Det här har nästan blivit för mycket för min känsliga konstitution, unge man. Nu behöver jag ett varmt och hjärtligt välkomnande - om du förstår hur jag menar...

3855
 Alltjämt trummande steg Sim Slingfinger upp ur träsket och beträdde Glomaniernas aningen torrare mark. Efter honom följde Bumble, tungt lutad mot Tom Puss.

- Detta, sade Bumble i ett mödosamt försök att samla sig, är ett historiskt ögonblick. Här är landet som jag ämnar resa ur dess underutveckling. Varen hälsade, kära glomanier!

Åhörarna betraktade honom ut-

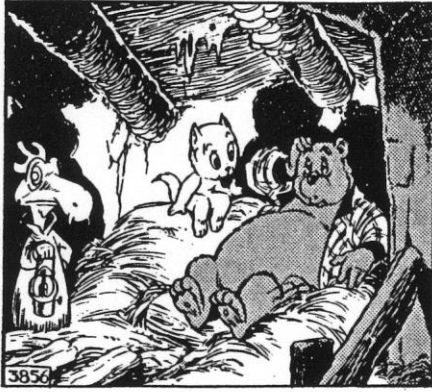
tryckslost. "Skrytpelle", mumlade någon i hopen. "Stadsfolk!" muttrade en annan.

- Visst inte, försäkrade Bumble. Jag bor på landet och är en gentleman. Av hög andlig resning och så vidare. Era lidanden och umbäranden har nu nått sitt slut, mina kära vänner. Jag menar... Hjälp mig, säg någonting, Tom Puss!

- Hm, sade denne och detta klena bidrag fick den utmattade gentlemanen att slutgiltigt kollapsa.

Glomanierna betraktade honom med likgiltiga miner och Sim Slingfinger tog upp en ny sång: "I träsket kom en gräslig svamp. Det var en purpurfärgad sopp. Nu haver den gett upp sin kamp! Den åkte på en redig propp."

När Bumble kvicknade till befann han sig i ett kallt rum där svamparna klättrade längs taksparrarna.

- Var är jag? kved han.

- I Glomania, påminde Tom Puss. Ni svimmade i går kväll så vi bar in er i det här huset. Det tillhör herr Skvalp här. Det ser litet enkelt ut men det är faktiskt hans bästa rum.

- Verkligen? sade Bumble. Goddag, herr Skvalp! Jag är Oliver B. Bumble och jag är här för att lysa upp er tillvaro i fortsättningen.

Herr Skvalp skakade på huvudet. - Ljus nog, sade han och visade på sin lilla handlykta.

- Tro det? muttrade Bumble.

Han hade hämtat sig nu och gick ut

ur huset för att beskåda omgivningarna.

- Vilket trist väder! klagade han. Om det bara vore litet solsken!

- Det är samma väder jämt här, sade Tom Puss. Och solen skiner aldrig, eller hur, herr Skvalp?

Inom kort hade en folkmassa samlats omkring dem. Det var glomanier som reda i denna tidiga timme var på väg till sitt trista arbete i salthål och lerdiken.

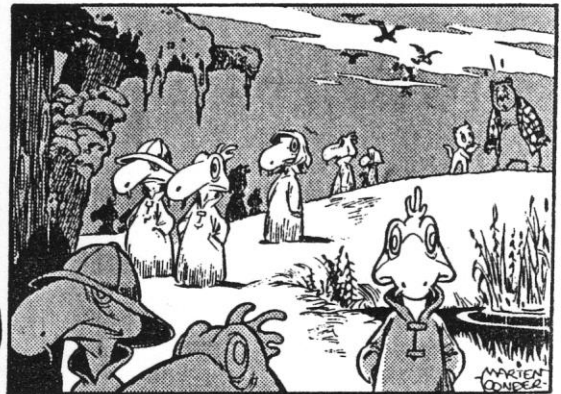
- Godmorgon, mina vänner! hälsade Bumble. Nitt namn är Bumble och jag är djupt gripen av er fukt och fattigdom. Men fatta mod! Jag har ett stort utvecklingsprojekt åt er!

Han gjorde ett uppehåll för applåder men när det inte hördes ett ljud fortsatte han hastigt: - Jag ska bygga ett kulturcenter! För utbildning och så. Ett Oliver B. Bumble-center som ska bli så högt att det sticker upp ovan molnen. Då kan ni se solen från taket!

Tystnad.

- Och, tillade Bumble pompöst, det

ska byggas precis på den plats där jag landsteg här i går afton!

Glomanierna vände honom ryggen och traskade iväg. Deras enda kommentar var ett och annat frammuttrat "skrytpelle!"

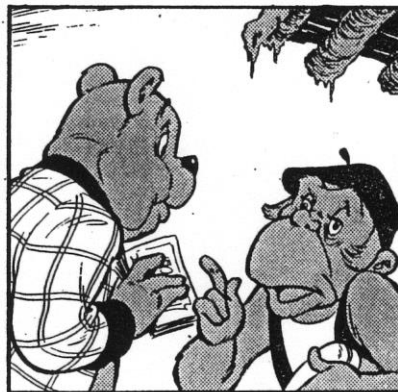
- Ganska ostadig grund här för ett så högt bygge, sade Tom Puss. Och varifrån ska ni få byggmaterialet?

- Som sagt, sade Bumble, jag ska bygga ett Oliver B. Bumble-center åt er. Högt och soligt så det bryter igenom dimmorna till den blå himlen!

- Måntro? muttrade herr Skvalp, den ende åhörare som dröjt sig kvar.

- Ja, för när jag utvecklar ett land så vecklar jag ut det ordentligt! fortsatte Bumble som började värmas av ämnet.

Finns det någon bra byggnadsfirma här?

Men herr Skvalp såg bara oförstående ut, så Tom Puss vände sig till vägvisaren Slingfinger i stället.

- Tja, jag ska i alla fall tillbaka till världshuset, sade denne. Ge mig litet pengar så ska jag se till att ni får

byggnadsmaterial! Med flyg, för det är nog enda sättet.

- Bra! sade Bumble och gav honom en bunt sedlar. Köp bara bästa kvalitet och så mycket som behövs. Pengar är inget problem!

- Då säger vi det, sade Sim Slingfinger. Nu går jag! Behöver ni mig så kan ni sända bud med gloynglen! Mors!

- Jaha, nu får vi hoppas att den där Slingfinger sköter sig, sade Bumble. Han är den ende som kan skaffa hit byggmaterial om ni förstår hur jag menar.

- Mäntro? muttrade herr Skvalp. Och vad menar ni egentligen?

- Det är svårt att förklara exakt, sade Bumble. Så att ni förstår, om ni förstår hur jag menar. Men det ska det bli

ändring på! För i Oliver B. Bumbles Center kommer ni alla att få lära er läsa och skriva. Lärdomens sol ska skina här. Vackra tankar kommer att höra ungdomen till... Ja, ni förstår säkert hur jag menar. Säg någonting, Tom Puss!

- Titta, sade Tom Puss, där är gloynglen!

- Ja, tvi! sade herr Skvalp. Han fick

tag i en sten och kastade den med all kraft ut i kärret.

- Vad gör ni? utbrast Bumble. Hur ska jag kunna utveckla den underutvecklade ungdomen om ni kastar sten på den?

- Bah! fnös herr Skvalp. Spar på stenen och du förstör barnet!

- Har du någonsin sett maken till barnuppfostran? undrade Bumble när han och Tom Puss avlägsnade sig från gloynglen. Kasta sten på oskyldiga småtingar? Vilket tilltag!

- Hm, sade Tom Puss. Gloynglen är nog så lagom oskyldiga. Minns ni inte hur de försökte dra ner er i träsket i går?

- Jo, det var synnerligen obehagligt, medgav Bumble. Men vad begär du av små barn som får växa upp under sådana här förhållanden...?

Han tystnade när han fick syn på en gammal kvinna som tömde en korg med ägg i träsket.

- Varför kastar ni bort matvaror, min goda kvinna? frågade han.

- Det är gloägg, rättade kvinnan. De måste kläckas i gytta så ynglen får en bra start här i livet. Jag är barnmorska här, förstår ni. Jag känner till de bästa kläckplatserna där gytjan är lagom ljunnen för de små älsklingarna.

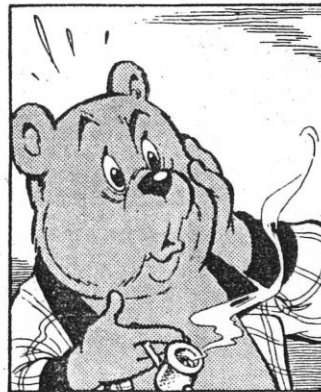
- Vad menar ni? utbrast Bumble. Lägga småbarn i gytta? Det är ju fruktansvärt!

- Ska ni försöka lära mig mitt yrke? sade den gamla kvinnan vasst. Så här har vi glomanier alltid gjort, så det måste vara bästa sättet.

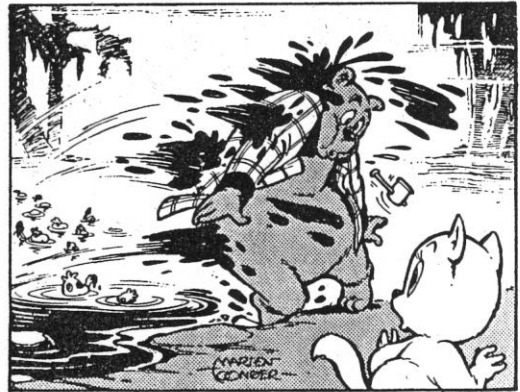
- Jag är chockerad! förkunnade Bumble. Låta små barn växa upp i dy och gytta. Usch! Var finner de den föräldrakärlek som små barn ska ha, om ni förstår hur jag menar?

- Nej, det gör jag inte och er tänker

jag inte byta ord med, sade barnmorskan och gick sin väg. Tydligen hyllade hon det gamla glomanska ordstävvet "Prat sockrar inga palsternackor".

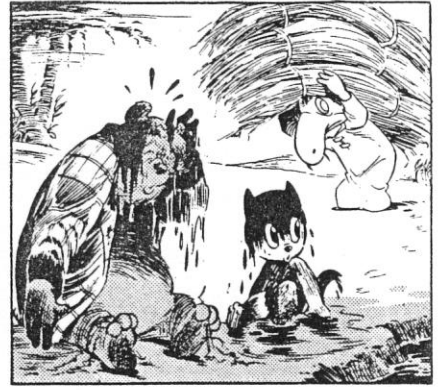
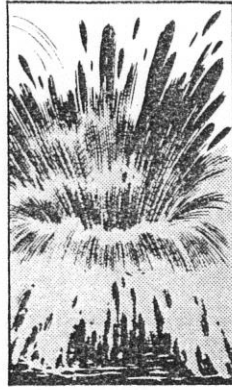
- Kära nån, muttrade Bumble. Vad ska det bli av de små livet? Undra på att de blir elaka av en sådan uppfostran - eller brist på, menar jag. När

jag tänker på min egen soliga barn-dom...

- Det är en helt annan sak, påminde Tom Puss. Glomanierna är inte som vi.

- Prat! sade Bumble. Ungdom är ungdom och vi äldre måste föregå med goda exemplar, som min käre fader brukade uttrycka sig. Och det håller jag mig till... Isch!

Gloynglens lömska attack fick Bumble att tappa balansen och falla i kärret. Tom Puss kom i sista ögonblicket till undsättning.

- Hjälp! skrek Bumble. Jag sjunker! Gloynglen drar ner mig! Polis! Gör någonting!

- Men de rår inte för det, flämtade Tom Puss. Det beror på deras dåliga uppfostran - det sade ni ju själv.

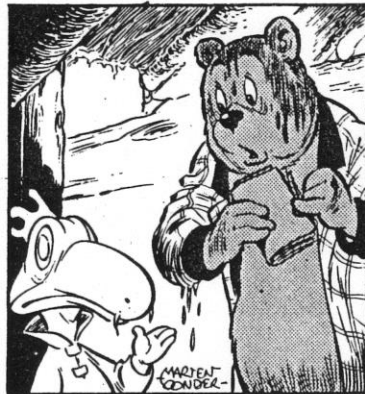
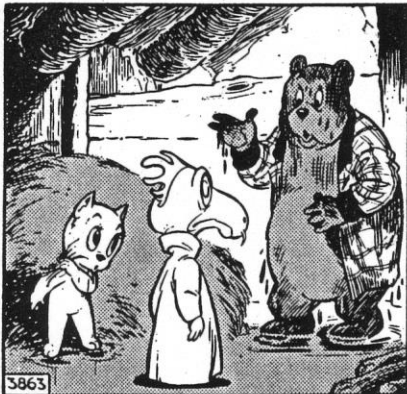
- Strunt i vad jag säger! skrek Bumble. De är kriminella! Avskum! Små skurkar. Hjälp!

Lyckligtvis återkom just då deras värd, herr Skvalp. Han satte ner sin börda av vass, lyfte en tung sten och kastade den med kraft i gytjan intill Bumble. En fontän av slam sprutade upp och målade om Bumble och Tom Puss fullständigt. Men gloynglen tog

lyckligtvis till flykten så att den halvdränkte gentlemannen kunde dras upp på land.

- Vilka vämjeliga små förbrytare! flämtade han.

- Seså, herr Oliver, sade Tom Puss. Det beror bara på deras uppfostran. Tänk på er egen soliga barndom. . .

Bumble och Tom Puss följde sin värd hem och torkade av sig det värsta med våt halm.

- Livet här är grymt och besvärligt, suckade Bumble. Jag är utpumpad och ändå har dagen inte mer än börjat. Hur dags äter man frukost här, herr Skvalp? En kopp te och litet gröt skulle smaka gott!

Herr Skvalp skakade kort på huvu-

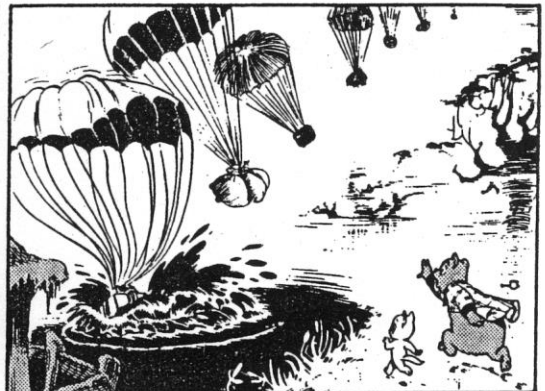
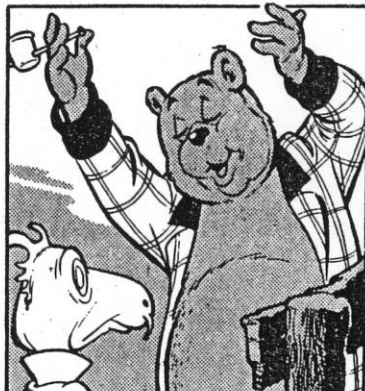
det och en fruktansvärd misstanke grep Bumble.

- Äter ni ingen frukost här? skrek han. Men det är ju fruktansvärt! Min käre fader skulle aldrig ha börjat sin dag utan en riklig frukost och inte jag heller. Hur mycket vill ni ha, herr Skvalp? Jag betalar vad som helst för litet varm mat. Pengar är inget problem!

- Naturligtvis inte, sade herr Skvalp ointresserat. Papper är alltid värdefullt. Vill ni äta måste ni arbeta!

Därmed lämnade han dem, uttröttad av så mycket prat.

- Ta det lugnt, herr Oliver, sade Tom Puss. Jag ska gå ut och se om jag kan hitta litet svamp åt oss.

- Vämjelig föda, muttrade Bumble efter en trist måltid på några blöta svampar som Tom Puss lyckats hitta. När jag tänker på de vällagade frukostar som Josef. . .

- Gör inte det, förmanade Tom Puss. Kom ihåg att ni är här för att hjälpa ett land ur dess underutveckling! Då får man inte bekymra sig över frukostar.

- Det vet jag väl! sade Bumble. Men

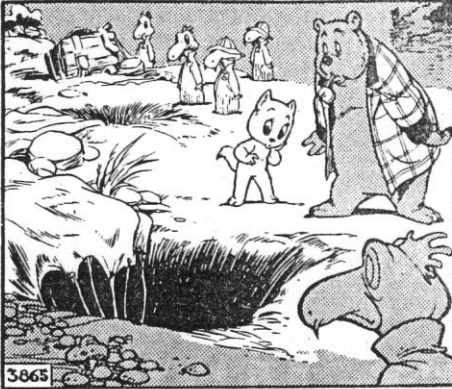
det är ett hårt arbete jag åtagit mig och därför vore det en katastrof om jag skulle bli sjuk av undernäring. Det är det jag vill ha sagt! Om du förstår hur jag menar. Vad är det som surrar?

- Låter som ett flygplan, sade Tom Puss. Det är säkert leveransen av byggmaterial som Sim Slingfinger skulle ordna.

- Vad är det? undrade en misstänksam glomanier.

- Flygplanet! ropade Bumble. Med materialet som vi ska bygga Oliver B. Bumble Center med!

Och en lång rad av fallskärmsburna lådor och säckar sänkte sig över Glogmania och sände kaskader av gytta mot himlen där de landade.

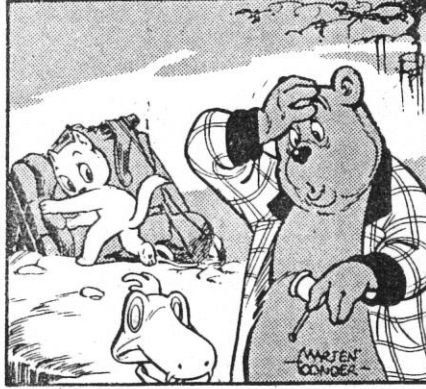

3865

Flygplanet försvann i fjärran men överallt i landskapet gapade nu stora kratrar där transporten hade hamnat.

- Elände! klagade Bumble. Nu har cementen och murbruket sjunkit ner i blötmarken. Piloten siktade inte rätt. Tänk att jag alltid måste göra allting själv! Vad ska jag nu göra, Tom Puss?

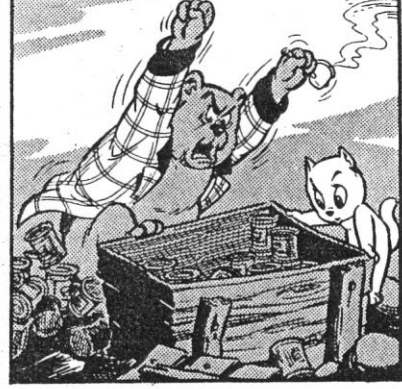
- Om bara glomanierna hjälper oss

MARTEN
GONDEA

så är det inget problem att få upp alltsammans, sade Tom Puss. Där är förresten en låda som landade på litet torrare mark.

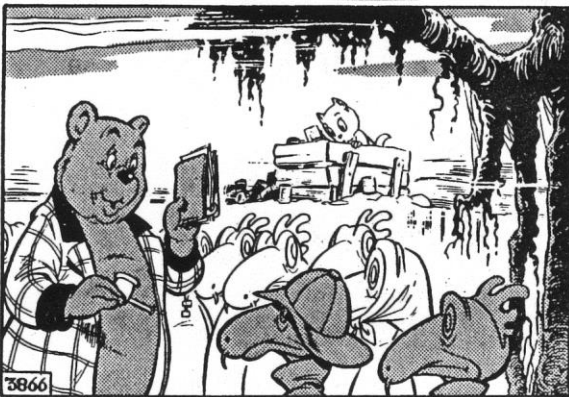
- Kan ni hjälpa oss här? frågade Bumble en passerande glomanier. Jag betalar för varje kolli som ni gräver upp!

- Männtrö? sade glomaniern och kastade en likgiltig blick på hälen.

- Hitåt, herr Oliver! ropade Tom Puss som nu hade öppnat lådan. Titta!

Bumble kastade en enda blick på innehållet och blev röd av ilska. - Ärtsoppa! skrek han. Burksoppa i stället för byggmaterial! Hu mycket ska man egentligen stå ut med?

3866

- Det här måste vara ett misstag, sade Bumble när han lugnat sig. Jag såg tydligt flera fallskärmar med cementsäckar - och dom ska jag ha tag i! Pengar och vänligt bemötande öppnar alla dörrar!

Och han vände sig till glomanierna som samlats omkring dem.

- Jag behöver er hjälp, sade han och viftade med plånboken. Jag betalar bra för varje låda och säck som ni får upp!

MARTEN
GONDEA

Invånarna tittade från hälen till talaren och tillbaka igen. I övrigt rörde de sig inte.

- Arbete är ädelt och nyttigt, fortsatte Bumble. Och det kommer att skapa sol och glädje i era trista liv. Hjälptill till att bygga Oliver B. Bumble Center!

Glomanierna vände och traskade oberörda därifrån.

Men nu ingrep Tom Puss. Han höll upp en ärtsoppsburk och ropade: - Kan någon låna mig en stor kokgryta?

Glomanierna stannade. - Gryta? mumlades det. Att laga mat i?

- Just det, sade Tom Puss. Herr Oliver bjuder er alla på en festmåltid. Men jag behöver en gryta och ved att elda med!

3867

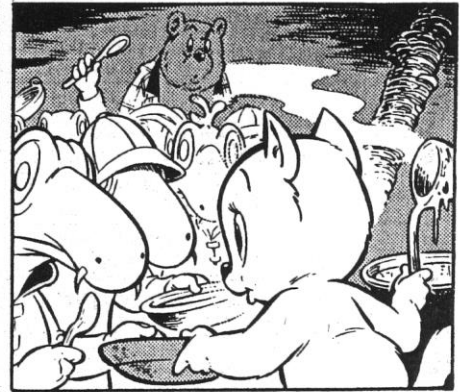
När glomanierna arbetar för en god sak gör de det med glädje och iver. Inom kort flammade en munter eld under en jättegryta och Tom Puss behövde bara öppna burk efter burk och tömma deras innehåll i kitteln. Och runt omkring honom och hans bestyr samlades en allt större grupp glomanier.

- Fruktansvärt, muttrade Bumble i

bakgrunden. Allt måste jag göra själv utan att ens få frukost. Och ungdomen är lika ytlig som vanligt. Tänker bara på mat i stället för att hjälpa mig!

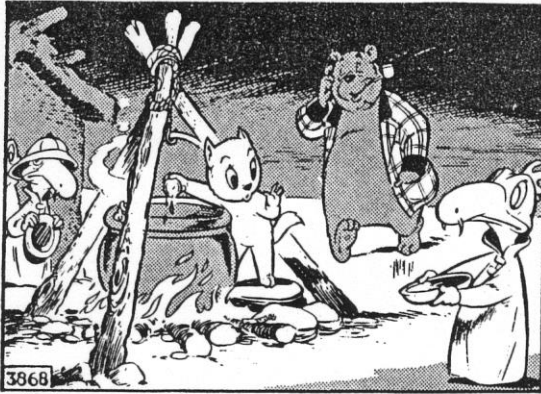
Ljuvliga dofter spreds så småningom från den allt varmare soppan och överallt runt matlagningen mumlades det förväntansfullt och skramlades med skedar och soppskålar. Och äntligen kom den stund då maten var klar.

- Ärtsoppa för alla! ropade Tom Puss. Kom, kom, gott folk! Herr Oliver bjuder alla på en festmåltid!

Och nu fattade även Bumble poängen.

- Vilken lysande idé! utbrast han. Nästan som om jag själv kommit på den! Om någon förstår hur jag menar!

3868
Det var uppenbart att glomanierna var mycket förtjusta i ärtsoppa. De åt under belättna mumlanden. "Inte illa", hördes det på ett håll. "Smakar bra", kom det från ett annat.

Men när en soppätare kom för att få påfyllning blev han avvisad av Tom Puss.

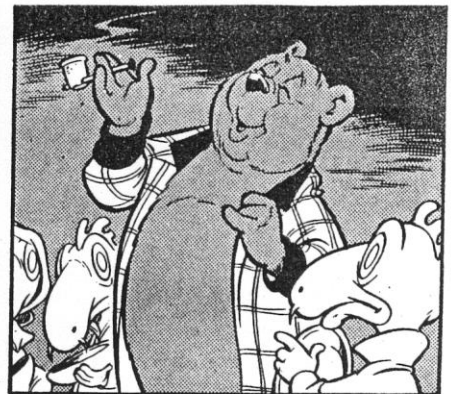
- Nej, sade denne. Inte mer. Det är nog för i dag!

- Just det! sade Bumble. Hoppas det smakade! Som en sann gentleman var det mig ett nöje att få bjuda på mat. Men nu räcker det! Utan arbete blir det ingen mat.

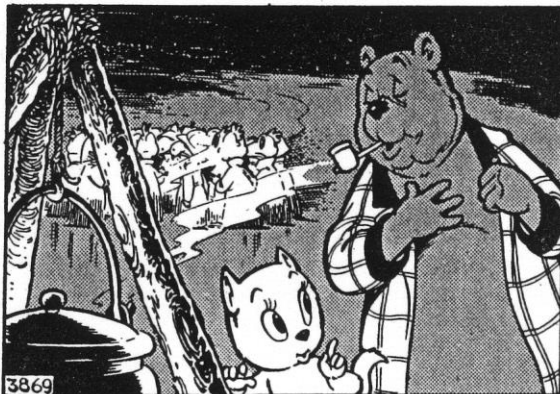
Detta enkla besked förstods av alla.

- Så är det, nickade herr Skvalp i bakgrunden. Inget arbete, ingen mat.

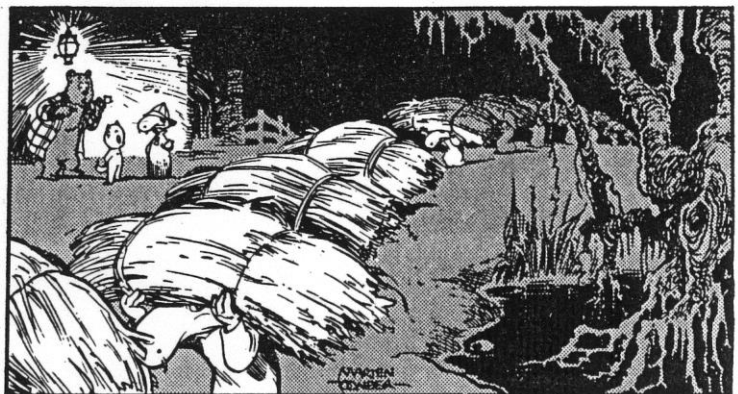
- Vad för arbete? undrade den avvisade glomaniern.

- Mycket enkelt, sade Bumble. Som jag redan sagt er ämnar jag uppföra ett Oliver B. Bumble-centrum här till nytta för alla. Tio våningar och takterrass så man kan sola sig! Byggnadsmaterialet ligger överallt i hålen här runt omkring - så det är bara att sätta igång!

3869
- Ärtsoppan var en lysande idé av Sim Slingfinger, sade Tom Puss när glomanierna drog sig tillbaka för att diskutera villkoren för fortsatt soppservering. Han visste att mat betyder mer än pengar för folket här i Glomania.

- För hans enkla förstånd var det onekligen en bra idé, medgav Bumble. Uppriktigt sagt var det precis vad jag

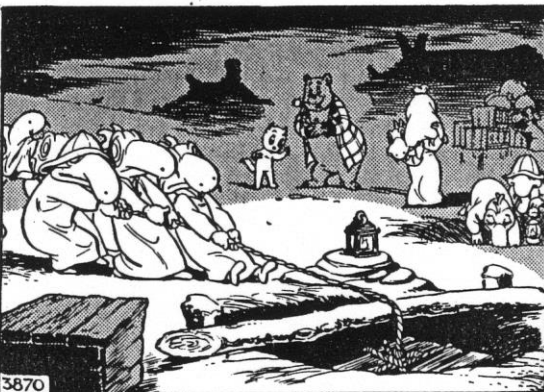
själv hade i åtanke. Skicka hit byggmaterialet men glöm inte några soppburkar också! Det var precis vad jag tänkte säga honom, men jag hann inte med alltihop.

- Hm, sade Tom Puss.

- Men han förstod mig ändå, medgav Bumble generöst. Och det fungerar. Detta strävsamma folk brinner av iver att få sätta igång!

Nåja, några större flammor av iver syntes inte till. Glomanierna stod och muttrade tillsammans en lång stund varpå de verkligen började arbeta. Men i stället för att gräva upp lådorna kom de kånkande på stora buntar av vass.

- För grunden! förklarade en glomaniern. Annars ramlar huset.

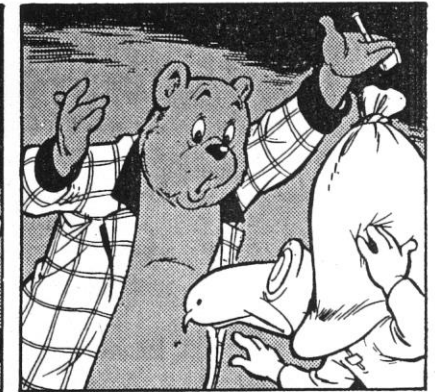
3870
Medan skymningen kom smygande över det tröstlösa landskapet arbetade glomanierna ihärdigt med sina förelagda uppgifter. Vass samlades i högar och små arbetsgrupper började dra upp lådorna och säckarna med byggnadsmaterial ur den sörjiga marken.

- Vilken underbar syn! sade Bumble med värme. Finns det något vackrare

än en gemensam strävan efter gemensamma höga mål och ideal! Om du förstår hur jag menar. Men jag kanske skulle byta några ord med arkitekten först.

Deras värd herr Skvalp kom just knogande med en bärgad säck cement.

- Hallå där min gode man! sade Bumble. Finns det någon bra bygg-

mästare här i omgivningarna, männtro? Det börjar bli bråttom med planritningar och sådant. Och jag vill gärna medverka i utformningen av fasaden och stora entrén. Och tionde våningen över molnen!

Men herr Skvalp gav honom bara en likgiltig blick. - Gå och lägg er, uppmanade han. Vi arbetar vidare i natt!

I gryningen väcktes Bumble och Tom Puss av herr Skvalp.

- Jaha, sade denne. Slut på byggmaterialet.

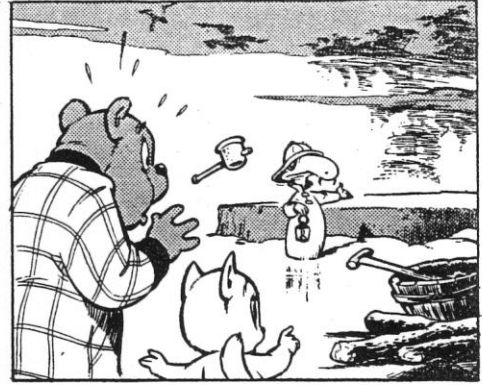
- Slut? upprepade en yrvaken Bumble. Menar ni att huset redan är klart?

- Vad blir nånsin klart? undrade herr Skvalp med en suck. Men de tio våningarna är där nu. Finns det någon mat?

- Såja, såja, sade Bumble och steg upp. Mat får vi tänka på senare. Kom nu, Tom Puss! Vi ska gå och inspektera Oliver B. Bumble Center! Detta är ett historiskt ögonblick.

Ute var det dimma och duggren och han rös. - Trist, mumlade han. Inget klimat för en gentleman. Men det ska bli skönt att stiga uppför de tio trappor-

na och se solen gå upp! Det var ett tag sedan sist.

- Här är det, sade herr Skvalp och pekade på en plattform som stack upp ur den sumpiga marken.

- Vad! utbrast Bumble. Driver ni med mig? Var är de tio våningarna ni talade om?

- Under, sade herr Skvalp torrt. De har sjunkit ner i marken.

- Mitt center, viskade Bumble och stirrade på plattformen. Tio våningar högt - och nu är alltsammans i underjorden!

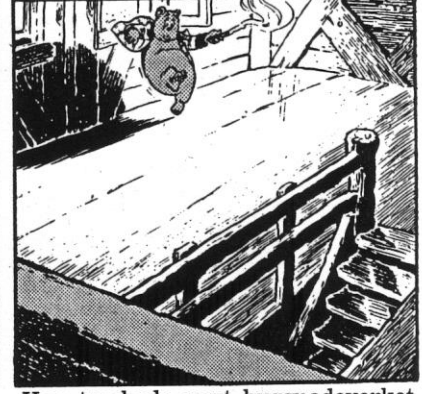
- Blir det mat nu? undrade herr Skvalp. Vi har arbetat hela natten.

Tom Puss insåg det berättigade i frågan och skyndade sig att värma resterna av gårdagskvällens ärtsoppa. Snart var hela Glomanias befolkning

samlad runt grytan och Bumble kände sig mer ensam och övergiven än någonsin.

- Blev det inte mer av allt mitt arbete? klagade han. Jag ville bygga ett palats som skulle resa sig över molnen för att fånga litet sol och värme åt detta eländiga land. Men vad hände? Oliver B. Bumble Center blev en källare!

Han traskade runt byggnadsverket tills han fick syn på ett fönster.

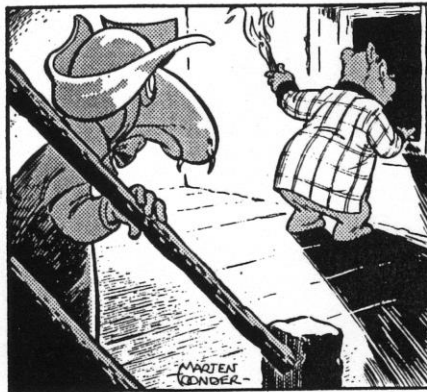
- Kan jag inte gå upp så får jag väl gå ner, mumlade han. Och jag vill åtminstone se hur mitt center ser ut inuti!

Därmed klättrade han in genom fönstret och landade i ett stort och dunkelt rum där en trappa ledde neråt.

Med en brinnande trädgren som fackla klättrade Bumble ner i sitt sjunkna utbildningscentrum. Allt var tyst. Den mjuka gyttjan som sakta sipprade in runt fönstren förde inget oväsen. Bumble stannade vid ett fönster och försökte se ut.

- Svart, muttrade han sorgset. Svart gyttja, det är allt man ser från mitt center. . .

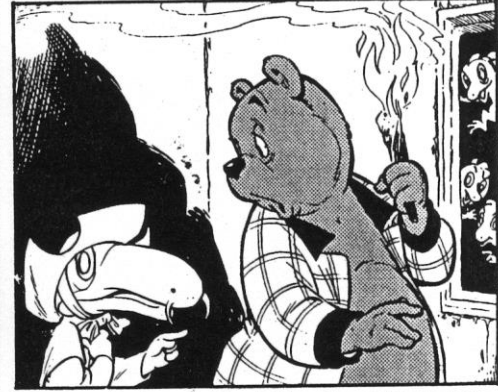

Han hoppade högt när han fick höra en röst bakom sig. Det var den gamla barnmorskan som följt efter honom.

- Bra hus, sade hon.

- B. . . bra? stammade Bumble. Det här? Jag ville se solen och värmen och i stället måste jag stirra på gyttja!

- Ni mår inte bra av att titta på solen,

sade den gamla sköterskan i förmanande ton. För övrigt är det mycket viktigare med de små gyttjeunglen som bor härnere. Titta, där kommer de! Är de inte ljuvliga?

Och hon pekade på fönstret bakom vars glas det nu skyntade några små gloyngel som stirrade in på dem. Bumble bekämpade en rysning. . .

När Bumble närmade sig fönstret med sin fackla blev det liv och rörelse utanför. Hundratals små gloyngel dök upp och ställde sig att stirra in med utstående ögon.

- Så gulligt! sade den gamla sköterskan. Har ni någonsin sett så söta små yngel?

- Jag måste medge, sade Bumble motvilligt, att de åtminstone visar litet

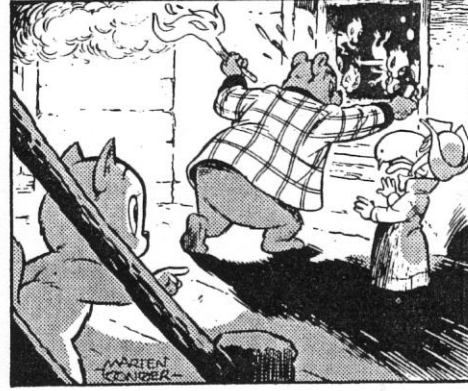

intresse för mitt kulturcentrum. Hallå, små yngel! Jag är Oliver B. Bumble och jag har byggt detta hus!

Gloynglen stack ut tungan åt honom och rullade med ögonen.

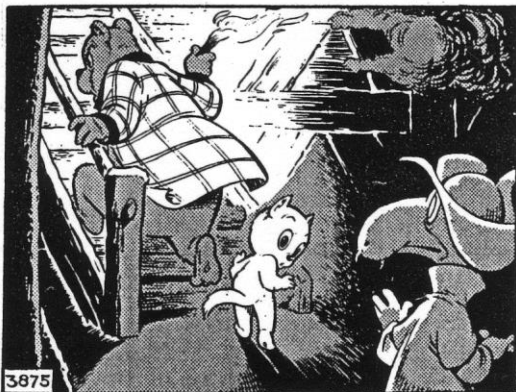
- Titta så roligt de har, de små slangullen! skrockade sköterskan.

- Oförskämt! fnös Bumble. De driver med mig! De har inte ett spår av uppfostran. Men jag ska minsann...

Han var på vippen att öppna fönstret men sköterskan hejdade honom. - Låt bli! sade hon. Mina små älsklingar blir kalla och snuviga om de släpps in ur sitt varma träsk!

- Ja, akta er, herr Oliver! ropade Tom Puss. Öppnar ni fönstret så fylls hela huset med gyttja!

- Nåväl, muttrade Bumble och återvände uppför trappan. Härnere kan jag ingenting göra! När en gentleman av hög andlig resning tittar ut genom sina fönster vill han inte se gloyngel som lipar åt honom i gyttjan.

- Vad tänker ni göra, herr Oliver? frågade Tom Puss oroligt. Ska ni resa hem?

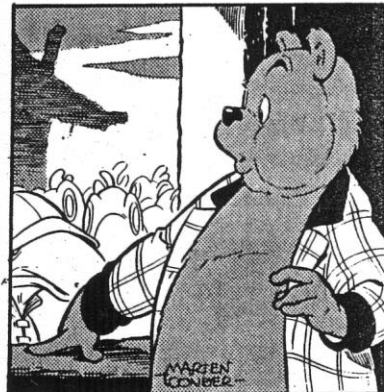
- Jag ska i varje fall inte försöka

höja denna sjunkna byggnad över molnen! sade Bumble. Men jag ska åtminstone tala till folket från tionde våningen.

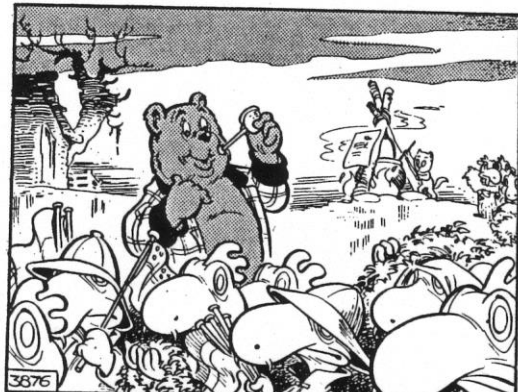
Och det var ju lätt, för när han tittade ut genom fönstret stod glomaniererna redan där och stirrade dystert på honom.

- God morgon! ropade han glatt. Jag har just inspekterat Oliver B. Bumble

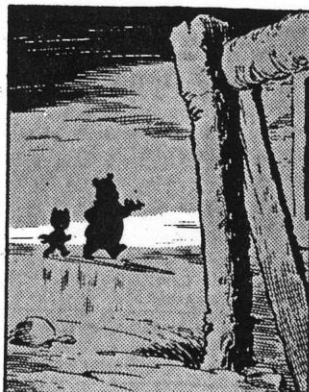
Center. Utmärkt arbete! Ett evigt monument över kulturen här! Hm. Att det har satt sig en smula är ju inte ert fel. Men nu måste vi arbeta! Toppvåningen måste dekoreras. I kväll blir det en stor och festlig invigning!

Tystnaden som följde på hans ord bröts till slut av herr Skvalp. - Blir det någon mat? frågade han.

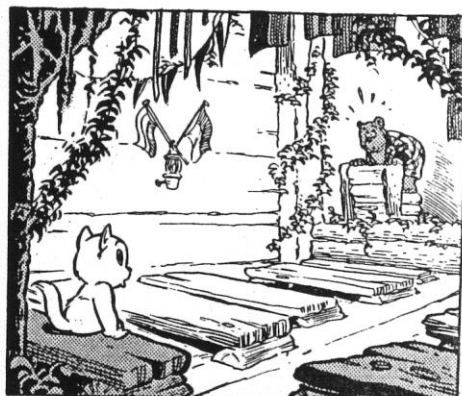
Tom Puss lagade till en ganska tunn måltid på de sista burkarna ärtsoppa, utspädd med mycket vatten.

- Smakar svagt, anmärkte flera glomanier. Men det kunde ha varit värre, tänkte de tydligen för de började arbeta igen, nu med att dekorera Oliver B. Bumble Center. Missmodigt hängde de upp gröna gurlanger och små flaggor - tillverkade av sjögräs och sönderklipp-

ta regnrockar - så att husets toppvåning såg litet gladare ut.

Och Bumble häftade upp en affisch som han skrivit själv: "I afton stor galainvigning av Oliver B. Bumble Center - Glomanias nya kulturcentrum! Herr Oliver B. Bumble kommer själv att hålla ett föredrag över temat: Ett underutvecklat land kan stiga till solen det också!"

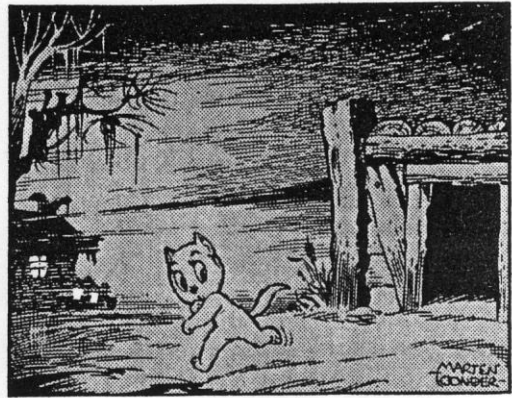
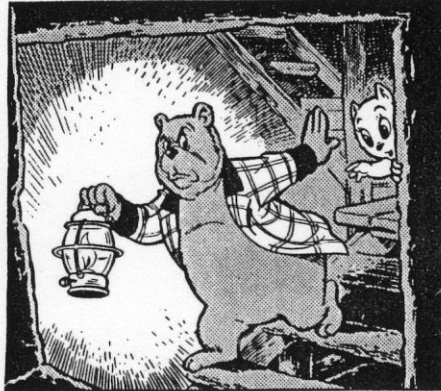

Men han noterade med besvikelse att få brydde sig om att stanna och läsa hans affisch, och han anade det värsta när de samma kväll gick över till kulturcentret.

Han oroade sig inte i onödan - festsalen var totalt tom sänar som på honom själv och Tom Puss.

3877

MARTEN
GONDER

Bumble tog plats i föreläsningssalen och blängde på sin enda åhörare.

- Nå, unge man? sade han. Nu njuter du av din triumf, eller hur? Du har fått rätt igen, eller hur?

Tom Puss svarade inte.

- Men inbilla dig inte att jag tänker ge upp! fortsatte Bumble. Detta center har inte byggts förgäves. Min högsta

önskan och ambition är att i dessa salar förklara för glomanierna nyttan och behovet av att uppfostra små barn med kärlek och förstånd! Om du förstår hur jag menar!

- Hm, sade Tom Puss.

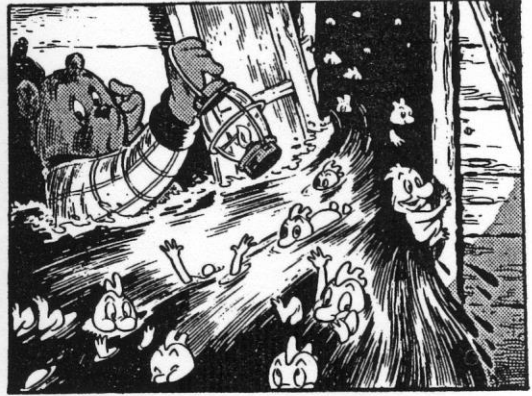
- Och går det inte med lämpor så får jag ta i! röt Bumble. För här SKA uppfostras!

Därmed grep han en lykta och skyndade nedför trapporna till de våningar som befann sig under marknivån.

- Nu ska jag släppa in gloynglen i mitt utbildningshus, förklarade han. Och försök inte hejda mig, unge man! Jag vet min plikt!

3878

Tom Puss plockade upp en tom ärtsoppsburk och skyndade ner till träskets strand.

- Jag måste få hit vägvisaren Slingfinger, tänkte han. Han är den ende som kan hjälpa oss nu. Och han sade att vi alltid kunde nå honom via gloynglen.

Han började trumma på den tomma

burken och sjöng en hemgjord sång: - Vi har varit dumma, nu sitter vi fast. Vi behöver din trumma, kom i en hast...

Det lät inte vackert men gick tydligen hem hos gloynglen som genast dök upp ur kärret och stämde in med sina små oskolade röster.

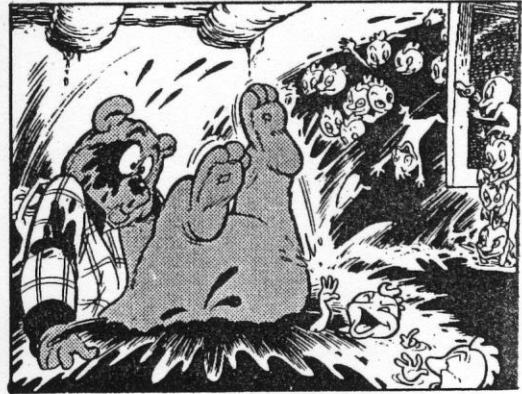
Bumble hade nu nått understa vå-

ningen i huset. Utan att tveka slog han upp ett fönster på vid gavel och släppte in en flod av slam och gloyngel.

- Vänta litet, ordning i ledet! ropade han och försökte stänga fönstret igen. Men trycket var för starkt och han insåg med förfäran att han inte längre bemästrade situationen.

3879

För en stund stod Bumble som lamslagen i forsen av gyttna och gloyngel som vällde in genom fönstret, men så kastade han sig med en kraftansträngning in i striden igen. Eftersom en gentleman sällan känner sin egen styrka blev det en glad överraskning att han till slut lyckades stänga fönstret. Svart och flåsande stod han nu där

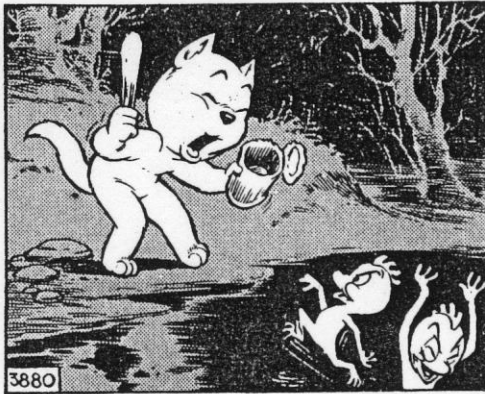
mitt bland en massa gloyngel och slam.

- Så, så, mina små vänner, nu ska vi ha ett litet samtal i lugn och ro, sade han när han lyckats hämta andan. Jag är er vän och jag ser som min uppgift att lyfta er ur det trask av okunnighet och dåliga seder som ni simmar i, om ni förstår hur jag menar...

Men det var uppenbart att gloynglen

inte förstod. De tyckte det var mycket roligare att slänga gyttna på talaren.

- Sluta nu! sade Bumble i skarp ton. Jag förstår så väl att uppskatta små putslustigheter, men jag tänker inte finna mig i att undervisningen saboteras. Respekt för äldre personer är något som... Och låt bli fönstret, förbaskade ungar!

Tom Puss stod vid träskets rand och trummade på sin ärtsoppsburk. Syftet var att kalla på hjälp från Sim Slingfinger och så småningom började han tycka att det var riktigt roligt. Sången ekade dramatiskt över träskmarkerna och gloynglen dansade glatt i gyttnan.

– Herr Oliver's hus blev vingligt och snett, och ungdomen har varken sans eller vett, sjöng han. Allt gick på tok

fast det bästa vi gjort, nu sitter vi fast här i gyttna och lort!

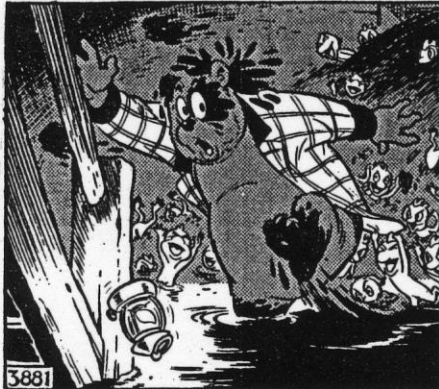
Så småningom tröttnade han dock och kände sig litet enkel.

– Det är inte snällt att driva med herr Oliver, tänkte han. Men jag visste inte att jag hade rytmen i blodet! Och huvudsaken är att Sim Slingfinger får mitt meddelande.

Och det fick han, för gloynglen gilla-

de sången och spred den allt vidare omkring med sina små gälla röster. Och så småningom nådde den även Sim Slingfinger som bodde på andra sidan träsket.

– Trassel! sade han och suckade. Som jag trodde. Ja, jag ska väl se vad jag kan göra. Fast det är ett uruselt poem!

Under tiden började situationen bli kritisk för Bumble. De stygga gloynglen hade öppnat fönstret igen och släppte in tusentals kompisar och en syndaflod av slam. Det enda den arme gentlemannen kunde göra var att fly upp till nästa våning. Och undan måste det gå för gloynglen var redan där och öppnade fler fönster.

Då dök den gamla barnmorskan upp.

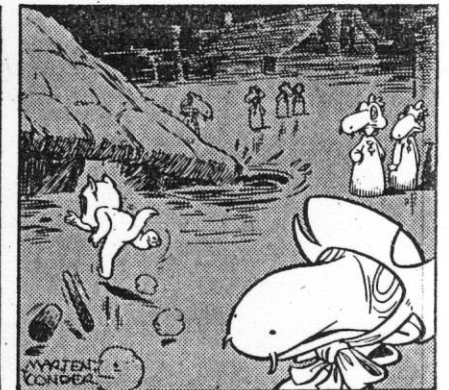
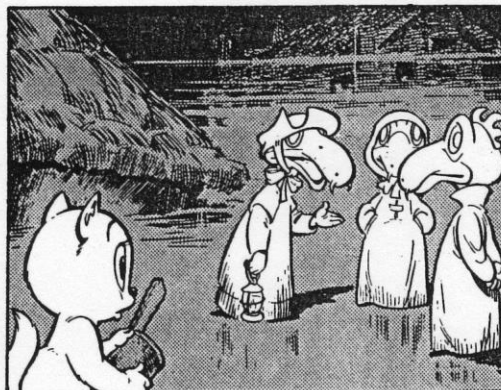
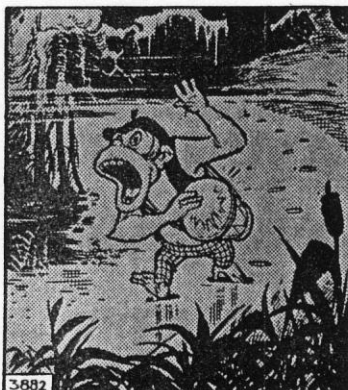
Hon hade märkt att det var ovanligt oroligt i kärrvattnet och ville se vad som stod på.

– Hjälp! skrek Bumble han när han fick se skenet av hennes lykta. Mitt center fylls med gyttna. Gloynglen förföljer mig! Jag måste ut!

– Ja, jag förstod väl det här! sade sköterskan vasst. Så går det när han lurar in mina små söta slamkryp i

ett kallt och otäckt hus. Men det ska stå er dyrt! Nu går jag och talar med deras föräldrar!

Därmed vände hon tillbaka uppåt och lämnade den olycklige utbildningsivrare mitt i hans elände. Och uppe vid tionde våningen hade redan en grupp glomanier samlats.

Vägvisaren Sim Slingfinger tog sin trumma och skyndade ut i Soerpelträsket. Han förstod på gloynglens sång att något var på tok borta i landet Glomania.

Och det hade han ju så rätt i. När Tom Puss återvände från sina sångövningar på stranden noterade han med oro att Oliver B. Bumble Center hade sjunkit ännu djupare i den sankna marken.

– Främlingen öppnade fönstren! skrek den gamla barnsköterskan. Våra små gulliga yngel kommer in i det där kalla och konstiga huset och blir förkylda!

– Var är herr Oliver? frågade Tom Puss oroligt.

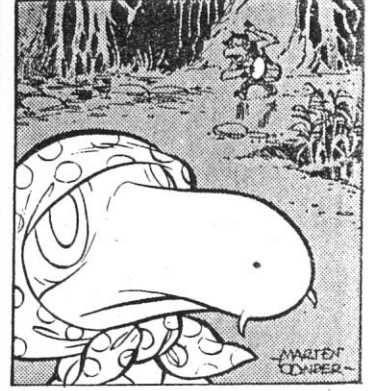
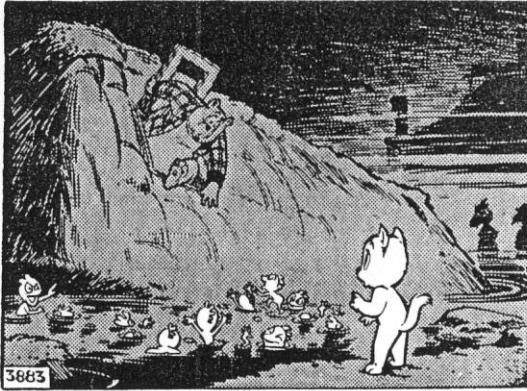
Glomanierna vände sig mot honom med tomma ögon.

– Nere i huset, sade sköterskan. Le-

ker med våra försvarslösa yngel. Det är skamligt!

– Jag borde aldrig ha lämnat honom! tänkte Tom Puss. Men jag måste ju larma Sim Slingfinger. Hoppas jag hinner!

Han rusade bort till kulturcentret som sjönk allt djupare ner i marken. Och från ett fönster hördes förtvivlade skrik.

Oliver B. Bumble Center sjönk allt djupare och ett brett stråk av bubblande gytta skilde det redan från Glomaniens fastland. Och i gytjan dansade glada gloyngel bland stinkande bubbler. Tom Puss drog en suck av lättnad när Bumble äntligen uppenbarade sig i ett fönster.

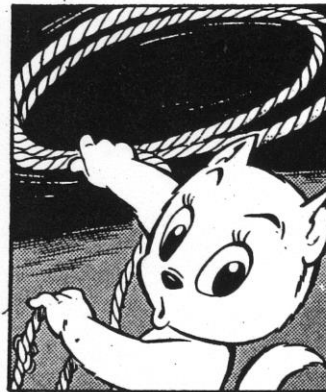
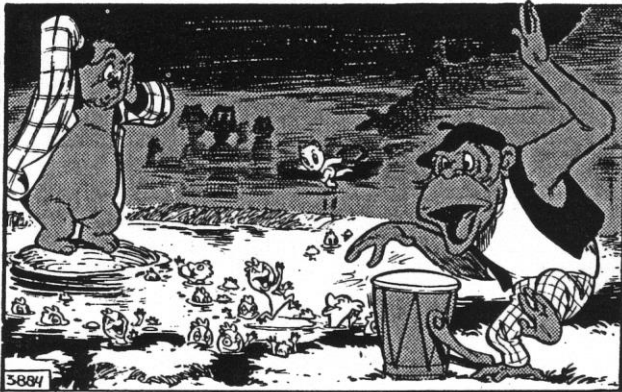
- Hjälp! skrek han. Jag drunknar i

mitt eget utbildningshus. Och gloynglen är bara elaka! Hjälp mig, Tom Puss!

- Nu måste vi göra något! sade den gamla sköterskan enträget till sina landsmän. Den där feta dumskallen är ett hot mot våra små slamgull. Han lurar in dem i sitt kalla hus och lockar upp dem till ytan. Det blir förkylda på det här sättet!

Många glomanier tyckte att hon pratade för mycket men de var beredda att förlåta henne eftersom de anade att hon hade rätt i sak. Det hördes ett gillande mummel men i nästa stund ljud trumslag ur fjärran.

- Slingfinger dessutom! klagade sköterskan. Ska vi aldrig få någon ro?

Sim Slingfinger skyndade raka vägen till den plats där Oliver B. Bumble Center en gång stått. Nu återstod endast takkanten ovan dyn och där balanserade en skräckslagen Bumble, omgiven av hotfullt förväntansfulla gloyngel.

- Oh baloba, hoh, hoh! sjöng Sim Slingfinger med böljande röst. Litet gloyngel kallas för slyngel. Men tar sig

fram, minsann! I dy och slam. Trummelidam!

Gloynglen blev förtjusta. De övergav Bumble och samlades i stället runt sångaren. Men glomanierna skakade ogillande på huvudet.

- Trist att leva på fastan mark, sjöng Sim Slingfinger. Rätt som det är så får man en spark. Eller nån drummel kastar en sten. Trummeliden!

- Han menar oss, mumlades det bland glomanierna.

- Ja, nu går han för långt! sade herr Skvalp upprört.

Tom Puss passade på att kasta över ett rep till Bumble, och det var i sista stund för nu stod den arme gentlemanen redan till knäna i dyn.

Med en kraftansträngning drog Tom Puss Bumble upp ur dyn till Glomaniens fastare mark. Gloynglen hade lockats rill sångaren Sim Slingfinger och tycktes ha tappat allt intresse av att dra gentlemanen ner i kärret.

- Isch! flämtade Bumble när han kommit iland. Det här var förskräckligt!

- I sista stund, konstaterade Tom Puss och pekade på en väldig gasbubbla som steg upp ur träsket där utbildningscentret stått.

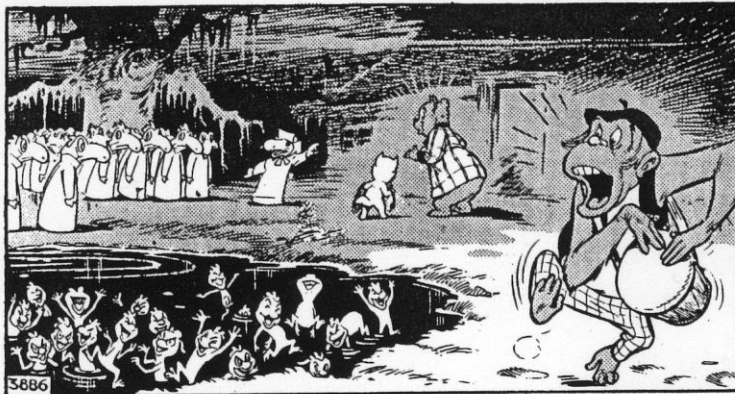
När Bumble vände sig om fick han se en grupp glomanier som betraktade honom med utpräglad ovänliga blickar.

- En farlig pratkvavn, mumlade en

av dem. - En skurk, muttrade en annan. - Vi måste göra något åt det! hävdade en tredje.

- Han är en fara för moralen! skrek den gamla sköterskan. Tänka sig att kyla ner våra små gulliga slamungar!

- Jag vill inte kyla någon, protesterade Bumble men ingen lyssnade längre till honom.

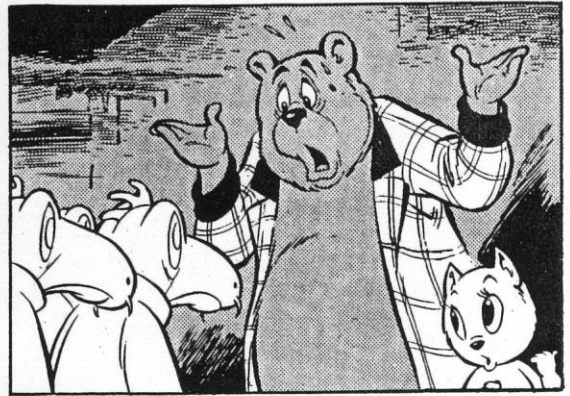

3886
Sim Slingfinger märkte inte först den tilltagande fientligheten hos glomanierna. Han dansade och sjöng till eget trumackompanjemang och i strandkanten dansade glada små gloyngel i takt.

- Rulla och plaska i dvn! Nyttigt för

- Det är de där förfärliga utlänningarnas fel! ropade sköterskan. Vi måste skydda våra småttingar för dem!

- Det beror bara på dålig utbildning, mina vänner! ropade Bumble desperat. Vi måste sluta våra led

lens skral: - Tjockisen joddlar om bildning och sol, vinglar runt som en tvåbent stol. Rund och tom som en bucklig kastrull, undra på att han drumlar omkull!

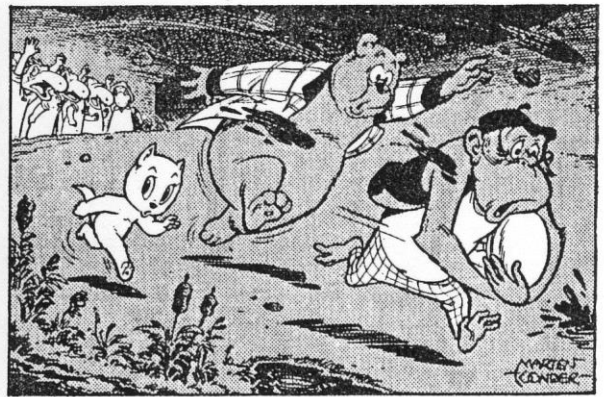
3887
Glomanierna började rulla upp ärmarna på sina regnrockar och äntligen begrep Bumble hur farlig situationen hade blivit. Även vägvisaren Sim Slingfinger blev varse den fientliga stämningen när folkhopens blåströva sorl överröstade hans sång och hans trogna åhörare gloynglen dessutom hoppade tillbaka ner i träskets vatten.

- Spring! ropade Tom Puss. - Dom jagar oss! tillade Bumble.

Slingfinger tog upp sin trumma och sprang före dem för att visa vägen tillbaka genom träsket. Glomanias befolkning tog adjö av dem med en skur av kastade stenar och dyklumpar.

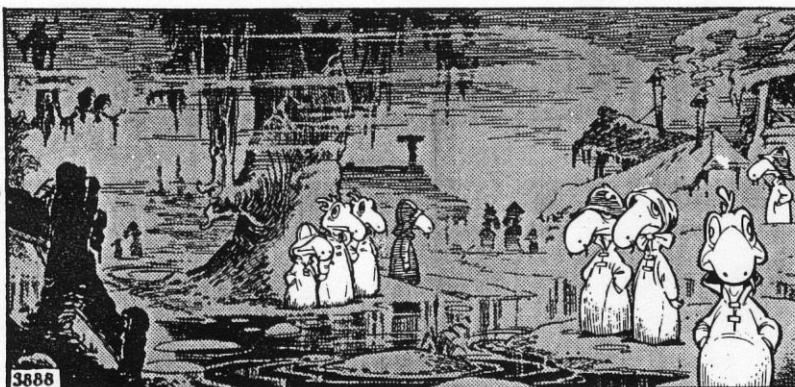
- Han är gammal och fet och springer som en get! retades gloynglen.

- Tig ungar! röt en irriterad glomanier och kastade en sten efter ynglen så de hastigt dök i kärrvattnet.

- Bra, sade den gamla sköterskan ömt. De är ljuvliga små slagvull men de måste hållas efter så de inte får en massa utländska ovanor!

- Så sant! ropade herr Skvalp. Inga främlingar här!

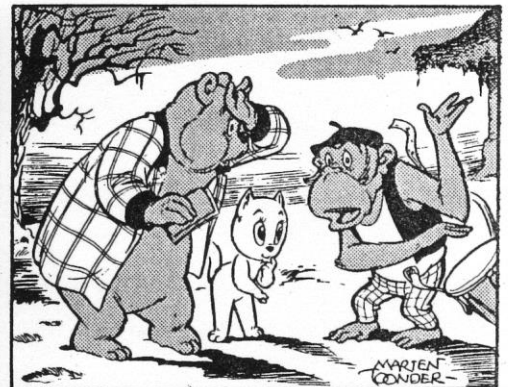
3888
Så sänkte sig Soerpel-träskens speciella frid än en gång över landet Glomania. I det grå ljuset samlades invånarna i tiggande grupper och stirrade med tomma ögon på gasbubblorna som steg ur kärrets dy.

- Jaja, sådant är livet, viskade herr Skvalp för sig själv.

Och därmed lämnar vi dessa dystra trakter. I gryningen nästa dag åter-

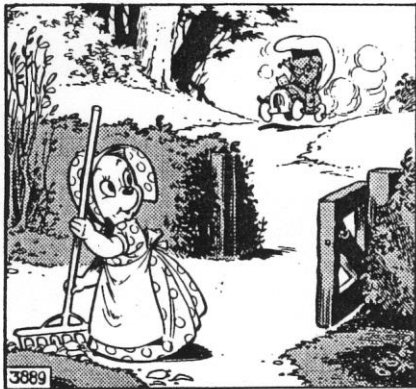
kom våra vänner till rätt sida av kärret där de äntligen kunde njuta av synen av en stigande morgonsol.

- Underbart, suckade Bumble. Ni har varit oss till stor hjälp, herr Slingfinger! Mitt liv hängde på en tråd och jag var på vippen att dras ner i kärret tillsammans med hela mitt utbildningscentrum om ni förstär vad jag menar. Låt mig få ersätta er på bästa sätt!

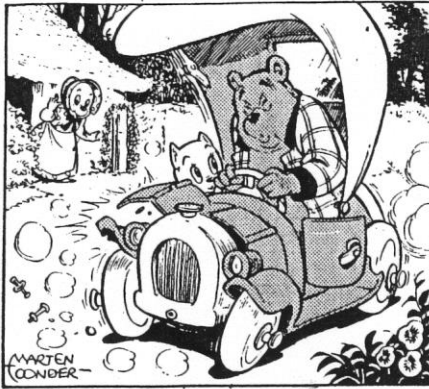
Och han fick fram en stadig packe sedlar ur sin plånbok, men vägvisaren log tämligen vemodigt när han tog emot den.

- Dom behövs, sade han. För nu kan jag inte längre visa mig i Glomania. Och därför kan jag heller inte vara vägvisare i Soerpel-träsket. Jag måste hitta ett nytt jobb!

Fröken Doddle pysslade gnolande i sin lilla trädgård när en välbekant bil kom skramlande. Det var Gamla Farten, vederbörligen bärgad ur dyn och reparerad så gott det gick.

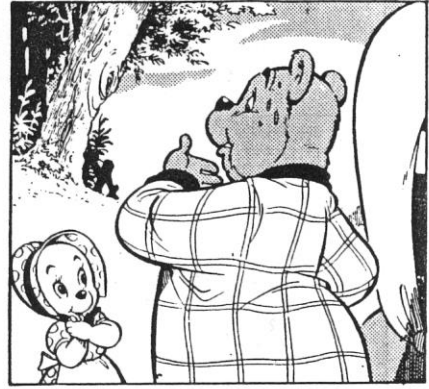
– Enastående vad en bra bil står ut med, sade Bumble. Där fick den stå övergiven och halvt begravid i gyttna och sumpgas dag efter dag. Men litet ricinolja i motorn och torsklevertran i

växellådan och så var den sitt gamla jag igen!

Gamla Farten svarade med en hotfull knall under motorhuven och så tvärstannade den.

– Hm, sade Tom Puss men Bumble hade just då fått syn på sin lilla granne och bekymrade sig inte över bilars nycker.

– Käre Ollie! ropade fröken Doddle. Så rart att se er igen! Bilen blev visst litet trasig, men ni har väl inte skadat er?

– Visst inte! sade Bumble och rätade upp sig. Vi har bara haft litet otur, men, som jag just sade till min unge vän här, det klarar vi, Gamla Farten och jag!

På stående fot bjöd Bumble fröken Doddle på middag på slottet och hon accepterade med förtjusning.

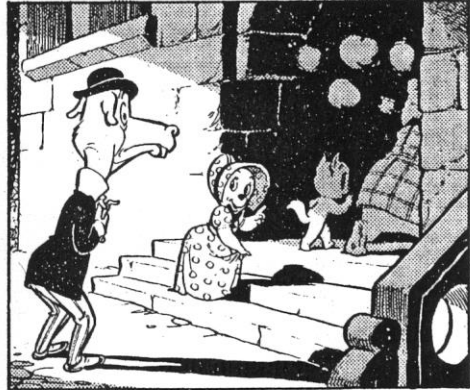
– Så får ni berätta för mig allting om hur ni lyckades lyfta det där stackars underutvecklade folket, kvittrade hon. Det måste ha varit underbart, käre Ollie!

Bumble slapp lyckligtvis svara för i

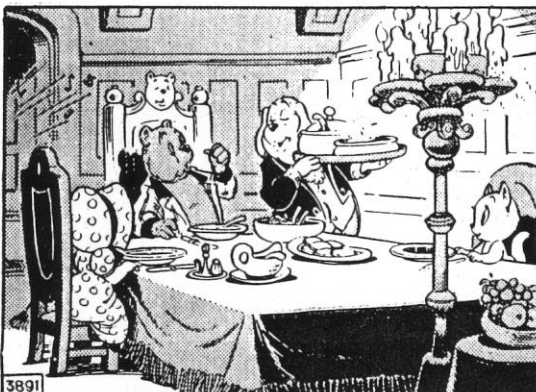
detsamma mötte de doktor Soupincher.

– Vilket sammanträffande! sade denne glattigt. Jag tänkte just söka upp er för att höra efter vad ni har för vidare planer, min bästa herr Bumble. Det var så storslaget av er att stå till tjänst med ert överflöd för u-ländernas räkning!

Visst är det en glädje att få chansen att skapa litet solsken i deras tillvaro. . .

– Solsken? upprepade Bumble barskt. Ni vet inte vad ni talar om. Därborta står solen alldeles för högt – kom ihåg det! Ska man erbjuda träskfolket i Glomania någonting så måste man hålla sig på låg nivå. Ibland ända nere i gyttnan! Godmiddag!

Josef ordnade raskt en trivsamt måltid åt dem. Men matron störde inom kort av dundrande läten från vardagsrummet.

– Det är ett intressant program på TV just nu, upplyste Josef. Det har dykt upp en ny underhållningsartist som spås en lysande framtid, om ni tillåter.

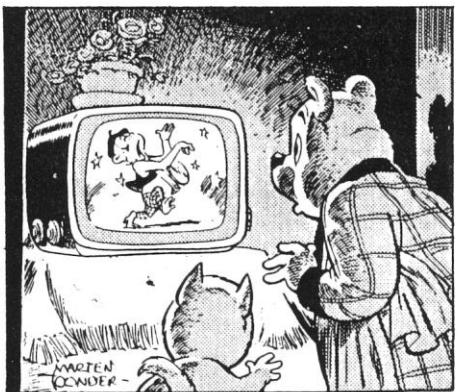

– Vänta nu! sade Tom Puss. Den där rösten känner jag igen!

De skyndade in i vardagsrummet. På TV-skärmen framträdde en välbekant syn: vägvisaren Sim Slingfinger som sjöng och slog på trumma.

– Baloba-drummel kastar kastrull, vinglar runt som en slyngelpatrull, nyttigt för hyn med gryn och dyn. . .

– Det räcker! sade Bumble och

knäppte av. Jag har redan hört den där popstjärnan till leda, Josef. Och dessutom är det en mycket opassande sång!

– Hm, sade Tom Puss. Utan den där sångaren hade ni hamnat i riktiga svårigheter, herr Oliver. Och förresten ska vi vara glada att Sim Slingfinger lyckades hitta ett nytt jobb. Han för-tjänar det!